EVE SAINT BENOIT

Cărările destinului

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
CECILIA IONESCU
ALCRIS M-94

PROFEŢIA

„Dumnezeule! se gândi Dorothée. N-ar fi trebuit să pun niciodată piciorul într-un asemenea loc”. Cu atât mai rău! Era prea târziu să dea înapoi, nu-i mai rămânea decât să facă o bună impresie. Puse distrată mâna pe un pahar pe care i-l oferise cineva şi-şi muie buzele în el. Gustul de gin din băutura pe care o luase drept o nevinovată oranjadă, o surprinse. Dorothée oftă resemnată.

„Hotărât lucru, îşi spuse, această Agnes va reuşi întotdeauna să mă antreneze în situaţii delicate...”

Totul începuse în ajun.

***

Dorothée îşi amintea perfect. Părăsind atelierul de croitorie unde lucrau amândouă ca stiliste, Agnes declarase cu un aer candid:

— Ce noroc ai, Dorothée, să fii aleasă de domnul Bruno, dintre noi toţi, pentru a desena colecţia de reîncepere a activităţii! Vei ajunge departe, fata mea.

O urmă de gelozie îndreptăţită i se ghicea în voce. Dorothée încercă să-şi minimalizeze succesul.

— Bineînţeles, voi ajunge departe! Oricum, până la Cythere.

— Îmi dau seama, replică prietena sa, ideea era genială. Cum ai făcut s-o găseşti?

Dorothée ridică din umeri.

— Sincer, mi-a venit pe neaşteptate. Cred chiar că am visat-o. Îmbrăcăminte tricotată din lână fină şi din mătase, albastră, albă, ocru, pe scurt, în culorile greceşti.

— De aici, până la a numi colecţia „îmbarcarea pentru Cythere”, nu a fost decât un pas. Era de-ajuns să te gândeşti la asta.

Cele două tinere fete intrară în grădina Luxembourg prin

strada Vaugirard. Era iarnă. O pâclă albăstrie se lăsase la rădăcinile copacilor ale căror ramuri dezgolite se conturau pe transparenţa cu aspect lăptos a cerului. Dorothée îi aruncă o privire piezişă însoţitoarei sale. Aceasta se îmbufnase în mod vizibil. Asociase probabil eşecul său reuşitei lui Dorothée şi, în definitiv, era o reacţie de neînţeles. Dorothée se simţea puţin vinovată faţă de Agnes.

— Ce noroc ai! repetă aceasta fără mare entuziasm. În locul tău, nu mi-ar mai păsa. Viitorul îţi este complet trasat. Continuă fără nicio trecere: înţeleg foarte bine că domnul Bruno a acceptat să-ţi plătească drumul până acolo. Când pleci?

— Aştept vremea bună, răspunse Dorothée. Probabil în iunie. Nu este încă perioadă turistică şi voi putea desena liniştită, inspirându-mă din peisaj.

Mai făcură câţiva paşi în tăcere. Dorothée îşi strânse înfrigurată gulerul mantoului. Brusc, Agnes exclamă:

— Şi ce va face Philippe, în acest timp? Dorothée se posomorî. Amintirea logodnei sale ratate o făcea încă să sufere. Răspunse liniştită:

— Ştii bine că între Philippe şi mine totul s-a terminat. A preferat o căsătorie de convenienţă, cu o moştenitoare bogată. După câte se pare, ambiţia sa trecea înaintea iubirii.

Agnes izbucni în râs.

— Îşi va muşca degetele în frumosul său cabinet medical, când va afla despre succesele tale. Când mă gândesc că te-a părăsit pentru slăbănoaga aia. Oh! Dorothée, te fac să suferi.

Ochii mari violeţi ai Dorotheei se înceţoşară.

— Vezi, făcu ea, faimosul meu noroc este relativ.

O ceată de studenţi ieşi în calea celor două tinere fete. Se întoarseră toţi ca unul, fluierând. Agnes strânse din buze, convinsă că acest omagiu nu se referea la ea. Nu că ar fi fost urâtă, dar nicio fată din atelier, chiar dintre

manechine, nu se putea compara cu Dorothée Hugo.

Cele două fete tinere ajunseră pe strada Assas. Fără o vorbă se grăbiră spre strada Vavin. Vitrinele prăvăliilor mai păstrau încă strasurile şi paietele sărbătorilor de Crăciun, deşi se afişau pe ele, „importante mărfuri cu preţ redus”. Cele două prietene se opriră o clipă în faţa vitrinei unui blănar. Alături de Dorothée, zveltă şi graţioasă, Agnes părea foarte mică şi pricăjită.

— Spune, Dorothée, te-ar interesa o şedinţă de spiritism?

Întrebarea venise pe neaşteptate. Dorothée zâmbi. Era semnul că Agnes se gândea în sfârşit la altceva decât la acea poveste cu colecţia.

— Mai există oare asemenea lucruri?

— Desigur, afirmă Agnes cu o convingere aproape de înflăcărare. Nu eşti la curent?

— Asemenea şedinţe sunt incompatibile cu secolul XX.

— Deloc, fata mea. Acesta se ocupă de materialism, noi ne întoarcem la misticism.

— Oh! dar fără mine, exclamă Dorothée scuturându-şi părul bogat, de culoarea aurului veneţian. Nu cred în măsuţele rotunde care se învârtesc.

— Nu ştii nimic despre asta.

— Am citit câteva cărţi de parapsihologie. Nu sunt deloc convingătoare.

— Cum vrei, murmură Agnes.

Părea decepţionată, gata să plângă şi Dorothée avu impresia că numai stratul gros de rimel care-i făcea genele mai lungi o împiedica pe însoţitoarea sa să izbucnească în lacrimi. Un autobuz aglomerat trecu, dar Agnes nu manifestă nicio dorinţă de a-l lua. Adineaori părea obsedată de reuşita Dorotheei, acum părea complet absorbită de această idee nouă şi ochii ei albaştri-cenuşii, erau ciudat de ficşi.

— Vino cu mine, sunt sigură că te vei distra la prietenii mei. Va fi şi Barbarin acolo.

— Cine este acesta?

Agnes îi aruncă Dorotheei o privire încărcată de milă.

— Cel mai mare spiritist cunoscut în prezent în occident.

— N-am niciun chef de asta.

— Bun, făcu cealaltă cu o voce gâtuită, mă voi întoarce. Weekend plăcut!

Şi se îndreptă enervată spre staţia de autobuz. Avea un aer fragil şi înduioşător. Cuprinsă de remuşcări, Dorothée alergă după prietena sa.

— Agnes, te-ai supărat?

— Nu, deloc, răspunse ea pe un ton ce voia să spună exact contrariul. Mi-ar fi plăcut să te fac să cunoşti oameni interesanţi: nu vrei asta, este perfect. Îţi place numai mediul croitoriei de lux şi te înţeleg. În viaţă trebuie să fii ambiţios.

Spunând asta, ea aspiră pe nas, încreţindu-şi-l ca o puştoaică. Văzând că Dorothée era gata să cedeze, Agnes aruncă brutal laitmotivul ei obişnuit:

— Tu eşti cea mai frumoasă, cea mai inteligentă, cea mai elegantă. Este normal să fii şi cea mai egoistă.

— Ai câştigat, făcu Dorothée oftând. Voi veni în această seară la spiritiştii tăi.

Chipul lui Agnes se lumină. Îşi înfundă bascul de lână până la sprâncene, şi începu să alerge brusc, pentru a prinde autobuzul.

— Strada Petru I al Serbiei, numărul 25 bis, îi strigă înainte de a urca. Etajul trei. La ora douăzeci.

***

Acum, tânăra fată îşi regreta slăbiciunea. În salonul mare, cu tapiţerii prăfuite, se plictisea de moarte în mijlocul unor necunoscuţi, toţi între două vârste, cu fizionomii prefăcut binevoitoare. Agnes o prezentase la toată lumea ca pe cea mai bună prietenă a sa şi Dorothée fusese

obligată să strângă o mulţime de mâini moi.

Apoi se strădui să schimbe câteva banalităţi cu un bătrân dandi, foarte dichisit, care o copleşi cu complimente.

— Ar fi trebuit să faceţi cinema. O frumuseţe ca a dumneavoastră ar sparge ecranele. Aţi deveni repede o regină, un star.

— Nu sunt fotogenică, minţi ea, agasată.

— Perfecţiunea nu ţine seama de astfel de motive. Dorothée se refugie lângă Agnes. Evident, invitaţii nu mai aşteptau decât un singur lucru: începerea şedinţei. Toate privirile se îndreptau spre stăpânul casei, un bărbat mic, durduliu şi binevoitor. Dorothée nu-i reţinuse numele, dar fusese frapată de expresia sa, în acelaşi timp curtenitoare şi aspră. El părăsi salonul şi un zgomot de voci o avertiză pe tânăra fată că celebrul Barbarin tocmai sosise.

Într-adevăr, gazda reapăru în compania unui personaj fantomatic împopoţonat cu o capă din catifea neagră, dublată cu satin alb şi presărată cu stele argintii.

„L-ar face să pălească de gelozie pe Nostradamus”, îşi spuse Dorothée, amuzată de înfăţişarea teatrală a spiritistului. Acesta lăsă să rătăcească asupra asistenţei o privire arogantă, care se fixă definitiv asupra Dorotheei. Tânăra fată tăcea chitic. Ochii lui Barbarin scânteiau ca nişte prisme şi un zâmbet îi lumină chipul neguros.

— Încântat, domnişoară Hugo, spuse el cu o voce somnoroasă.

Avea un accent greu de definit, jumătate slav, jumătate italian. Dorothée nu se putu împiedica să nu zâmbească. Aşadar, numărul spiritistului începuse deja. Se întreba dacă stăpânul casei îi şoptise mediului numele său, sau dacă acesta din urmă îl descoperise într-adevăr prin telepatie.

— Plăcerea este de partea mea, domnule, răspunse ea, din toată inima.

Agnes o ciupi de braţ.

— Se spune „stăpâne spiritual” îi şopti ea agitată.

Barbarin se apropie de cele două fete tinere.

Mergea cu o uşurinţă indiferentă şi capa îi flutura în jurul corpului slab. Faţa i-ar fi fost complet ştearsă, fără culoarea stacojie a buzelor şi ochii galbeni ca şofranul.

— Stingeţi luminile, ordonă el.

Nimeni nu mişcă. Lustra mare şi aplicele de pe pereţi se stinseră brusc, cu un fel de mică explozie. O duzină de lumânări se aprinseră. Dorothée nu avea lumânare deoarece, cel puţin aşa bănuia, doar iniţiaţii aveau dreptul la ea.

— Domnişoară Hugo, spuse spiritistul fără să înceteze s-o cerceteze atent, vreţi să oferiţi ocazia unei mici experienţe? Să n-aveţi nicio teamă, nu sunt dintre acei şarlatani care taie oamenii în bucăţi, în cufere trucate.

Spunând acestea, izbucni într-un râs răsunător. Bătrânul dandi şi mai mulţi discipoli îl imitară cu complezenţă.

— Luaţi loc, reluă el şi nu vă temeţi de nimic. Dorothée ar fi dat zece ani din viaţă pentru a scăpa de această încercare. Îi aruncă lui Agnes o privire rugătoare, dar aceasta o măsura având aerul că spune: „Ce noroc! Nu mi se întâmplă mie asta!”

Dorothée se prăbuşi în fotoliul pe care i-l indicase spiritistul, străduindu-se să-şi ascundă panica ce o cuprindea treptat.

— Voi cădea în transă, anunţă Barbarin. Cel care vă va vorbi prin gura mea, va fi un spirit. Îi puteţi pune întrebări, vă va răspunde.

Se făcu linişte. La lumina lumânărilor, faţa spiritistului se relaxă. Brusc, dădu ochii peste cap şi respiraţia i se transformă într-un horcăit. Avu apoi o tresărire care-l scutură în întregime. Din gură îi ţâşni o voce, fără ca el să mişte buzele, o voce stridentă, înfricoşătoare, o voce de falset.

— Dorothée Hugo, douăzeci şi patru de ani, născută la Paris. Părinţii ţi-au pierit în incendiul unui hotel luxos la

Cannes. Anul trecut, logodnicul te-a părăsit pentru a se căsători cu o femeie bogată. Eşti foarte admirată şi tocmai ai obţinut un contract care ar putea face din tine o stilistă foarte apreciată.

— Cine… cine sunteţi? bâigui tânăra fată.

— N-are importanţă. De ce m-ai deranjat? Ce ai să mă întrebi?

Vocea se frânse într-o ricanare care-i îngheţă sângele Dorotheei. Se bâlbâi.

— Pro… proiectul meu va reuşi?

— Nu pleca la Chythere în vara aceasta. Altfel vei cădea într-o capcană mortală.

— Ce capcană…?

Se produse un fluierat şi Dorothée găsi puterea de a-şi repeta întrebarea, prinzându-se de scaun. Vocea se făcu mai slabă.

— Nu te duce la Cythere…

Spiritistul se prăbuşi. Nu mai respira şi semăna cu un mort. Discipolii aşteptau într-o linişte religioasă. Treptat, Barbarin îşi recăpătă culorile şi puţin după aceea, se ridică. Luminile electrice se reaprinseră şi adoratorii magicianului se grăbiră în jurul său pentru a-l felicita.

Dorothée rămase în fotoliu, cu faţa în mâini. Agnes veni lângă ea.

— Îmi pare rău, murmură aceasta.

Părea sincer mâhnită. Dorothée schiţă un zâmbet şters.

— Mă simt puţin obosită, spuse ea. Plec.

Se ridică şi cu paşi demni se îndreptă spre ieşire. Prietena sa o ajunse din urmă.

— Fii atentă, se lamentă ea, nu pleca acolo.

— Ţi-am spus deja că nu cred în profeţii, o anunţă Dorothée liniştită.

— Vrei să te conduc?

— Nu, te asigur că mă simt foarte bine. Discipolii lui Barbarin se îndreptară spre o masă garnisită cu băuturi şi

preparate reci din carne. Profitând de neatenţia lor, Dorothée se strecură afară din încăpere. Din fericire, îşi descoperi imediat haina din blană albă, pe portmantou. Cuvintele acelei voci oribile, ca de papagal, îi răsunau încă în urechi: „Nu te duce la Cythere”.

— Ne părăsiţi deja? spuse cineva.

Dorothée se întoarse. Era bărbatul dandi care se întorcea de la bucătărie cărând o frapieră.

— Da, mă simt puţin obosită. Bună seara.

— Sunaţi-mă la birou, spuse el, întinzându-i o carte de vizită, sunt impresar. Într-un an, vă voi obţine rolul secolului. Aveţi ochii lui Liz Taylor şi feminitatea lui Marilyn.

— Mulţumesc, vă voi suna, răspunse Dorothée, vârând cartea de vizită în buzunar şi mototolind-o furioasă.

***

Dorothée mergea pe trotuarul ce strălucea de ploaie, în căutarea unui taxi. Îşi regăsea treptat sângele rece. Ceea ce se petrecuse în strada Petru I al Serbiei i se părea departe, aproape ireal. Pe strada Marceau, tânăra fată chemă o maşină. Pe măsură ce se îndepărta de acel loc, firea sa optimistă ieşea la suprafaţă.

La naiba cu Barbarin, cu toate mediile şi alţi guru! îşi spuse ea. În câteva zile, nu mă voi mai gândi la asta.

În acea seară, Dorotheei îi trebui mult timp să adoarmă.

Partea întâi
NECUNOSCUTUL DE PE POSEIDON

Capitolul 1

Poseidon despica valurile lăsând în urma sa o dâră de spumă. Un fir subţire de fum ieşea de pe coşul său, risipindu-se imediat în albastrul emoţionant al cerului. Mica ambarcaţiune pornise la drum din Gythion cu mai mult de două ore întârziere. Acum, mărea viteza şi gonea spre Cythere, însoţită de o escadrilă de pescăruşi mari şi albi.

Dorothée ieşi pe puntea de la tribord. Era un loc strâmt, încărcat de bagaje de toate felurile, coşuri cu legume, cuşti de animale domestice, găini, capre şi oi. Aproximativ treizeci de ţărani din Pelopones, pletoşi, bărboşi şi bruneţi, se strânseseră în jurul a doi jucători de tavli, strigând şi comentând îndată fiecare lovitură. Ochii car[1]e le râdeau, străluciră când frumoasa străină trecu pe lângă ei şi un tânăr îi aruncă un compliment în engleză:

— Foarte frumoasă!

Dorothée nu se întoarse şi fugi la babord, sperând să găsească acolo mai multă linişte. Apoi se rezemă de bastingaj. Purta pantaloni din bumbac mătăsos şi un tricou alb care-i punea în evidenţă formele armonioase ale corpului. În picioare îşi pusese nişte sandale din piele roşie, cumpărate la Atena.

Ca bagaj, luase cu sine o valiză din piele moale, care conţinea o garderobă de vară, ca şi carnetul de schiţe şi culorile. Dorothée contempla imensitatea strălucitoare a mării, cu un sentiment de libertate totală şi se lăsă îmbătată de aerul sărat. Făcu o poză interesantă cu aparatul de fotografiat, un pescăruş în plin zbor.

În spatele ei, nişte turişti germani, instalaţi pe şezlonguri, beau bere, studiind hărţi geografice. Puţin mai departe,

[1] Tavli – joc de table greceşti, în lb greacă.

îngrămădit pe un coş cu salată, un popă mânca cireşe. Dorothée îl întâlnise deja în staţia de autobuz din Patras. Îi adresă un semn prietenesc, apoi vru să-i facă o fotografie, iar el îi poză cu bunăvoie. Cu un zâmbet larg, îi propuse tinerei fete un pumn de fructe roşii şi strălucitoare, iar ea le acceptă cu plăcere.

— Vă duceţi la Cythere? o întrebă el apoi, într-o engleză relativă.

— Da. Când vom ajunge?

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, la căderea nopţii vom acosta. Aveţi cazare acolo? Dacă nu, nepotul meu şi soţia sa v-ar putea găzdui.

— Vă mulţumesc, am închiriat deja o casă mare deasupra portului prin intermediul unei agenţii greceşti din Paris.

— Ah! sunteţi franţuzoaică? făcu el, cu aerul de-a spune: „Ce idee ciudată să-ţi petreci vacanţa pe o insulă pierdută!” Şi nu vă este teamă să locuiţi complet singură într-o casă mare?

Ea zâmbi, terminându-şi cireşele.

— Nu, deloc.

— Dar poate aşteptaţi pe cineva, un logodnic sau un prieten, adăugă el curios.

— N-aştept pe nimeni.

Preotul ortodox făcu ochii mari. Albastrul lor clar contrasta cu pielea aspră, cu barba în dezordine şi sutana brună.

— În locul dumneavoastră aş fi atent, murmură el.

— Dar ştiu să mă apăr, afirmă Dorothée râzând.

— V-o doresc. În cazul în care n-aţi observat, un bărbat vă urmăreşte încă din staţia de autobuz din Patras, poate chiar mai de departe.

Dorothée privi neliniştită în toate părţile. Nu văzu nimic suspect.

— Nu văd cine…

— În cabina de pilotare, o întrerupse popa. Tânăra fată

aruncă într-acolo o privire, exact la timp pentru a zări, în spatele geamului, un bărbat înalt, atletic, purtând pe cap o şapcă de marinar. Cozorocul arunca o umbră peste ochii lui, dar din expresia gurii mari, cu buze senzuale, Dorothée ghici că o cerceta cu atenţie. În clipa următoare dispăru şi nu mai văzu decât reflexia soarelui în geam. Se întoarse uluită spre popă.

— Sunteţi oare sigur că bărbatul acela mă urmăreşte?

— Bineînţeles, răspunse el, fără să ezite. De atunci este pe urmele dumneavoastră.

— Cum aţi observat asta?

Popa trase liniştit din buzunar un săculeţ cu tutun şi o pipă pe care începu s-o umple.

— Urmărea autobuzul într-o maşină închiriată. La început, m-am gândit la o coincidenţă. Drumurile sunt pentru toată lumea, nu-i aşa? Dar când l-am revăzut la Gythion.

Lăsă fraza neterminată pentru a-şi aprinde pipa şi trase calm câteva fumuri înainte de a continua:

— …atunci mi-am spus: „un suspect”. Era postat în faţa micuţei cafenele în care aţi băut un pahar şi aţi scris nişte ilustrate, vă amintiţi?

Dorothée încuviinţă. Într-adevăr, băuse o citronadă la o cafenea în aer liber, sub eucalipţi, şi trimisese ilustrate colegelor de la croitorie şi lui Agnes. Apoi traversase piaţa Atenei până la o poştă dărăpănată.

— Nu vă scăpa din ochi şi n-a încetat să vă spioneze toate mişcările.

— Este ciudat, spuse Dorothée, nu mi-am dat seama niciun moment.

— Pentru că nu i-aţi acordat atenţie. Dar eu vedeam totul. Frumoasă cum sunteţi, la început m-am gândit la o întâlnire tăinuită. Dar mi-aţi confirmat că nu aşteptaţi pe nimeni. Ar fi putut fi vorba despre un logodnic gelos sau despre un îndrăgostit concediat.

— Dar nu-l cunosc.

— Şi de altfel, declară popa tăios, bărbatul nu are aerul unui îndrăgostit. În sfârşit, când am observat că luase acelaşi vapor cu dumneavoastră, m-am hotărât să vă vorbesc despre asta.

— Este imposibil… începu Dorothée.

— Tăceţi, şopti popa, iată-l.

Chiar atunci, necunoscutul ieşea pe punte. Îşi pusese ochelari de soare cu lentile de culoarea ambrei, care-i dădeau un aer neliniştitor. Era îmbrăcat elegant cu un costum alb din în şi cu o cămaşă verde ca apa, descheiată pe pieptul bronzat.

Bărbatul rămase nemişcat o clipă pentru a-şi aprinde o ţigară pe care o scoase dintr-o cutie de aur, apoi, întorcând spatele preotului şi tinerei fete, se îndepărtă în pas elastic spre provă şi se rezemă de balustradă, unde rămase să fumeze contemplând largul.

Poseidon îşi continua drumul, gâfâind din toate maşinile. Soarele coborâse rapid colorând suprafaţa mării în roşu intens. La orizont se putea vedea o fâşie de pământ înverzit, înconjurată de o aureolă de culori vii.

Popa îşi goli pipa lovind-o de talpă.

— Mă duc să-mi caut bagajele, o anunţă el, în trei sferturi de oră vom sosi. Vă voi vedea la debarcader.

Plecă, sutana lovindu-i pulpele. La opt metri de acolo, necunoscutul continua să contemple marea. Nu părea să-şi facă griji din cauza pescăruşilor care se învârteau deasupra vaporului, nici a umidităţii ce cădea ca un nor. Stătea doar acolo, neliniştitor şi enigmatic. Nu se întoarse nicio clipă pentru a o privi pe Dorothée, rămasă ca împietrită în locul său. Chiar văzut din spate, bărbatul degaja o forţă incredibilă, o putere bărbătească, aproape animalică.

Dorothée se întrebă dacă bunul preot nu forţase puţin interpretarea faptelor.

„Ei bine, îşi spuse ea, de ce naiba m-ar urmări acest necunoscut? Dacă ar fi căutat o aventură, m-ar fi abordat

deja. Ori, mi se pare că asta îl preocupă cel mai puţin în lume. Nici nu poate să aibă necaz pe mine, pentru că nu ne-am văzut niciodată mai înainte.

Dorothée se gândi că deducţiile preotului ţineau de domeniul imposibilului. Pentru a fi subtil, bătrânul bărbat se înşelase puţin. Cu siguranţă avea prea multă imaginaţie, ca toţi mediteraneenii. Nu, de acum Dorothée era convinsă, necunoscutul care privea spre larg, rezemat de bastingaj, nu-i voia, nu-i putea voi vreun rău.

O serie de coincidenţe îl duseseră pe preot la concluzii ciudate. La urma urmei, acest bărbat poate se hotărâse şi el să-şi petreacă vacanţa la Cythere. Nimic mai normal decât să închirieze o maşină la Patras, în loc să ia autobuzul şi să facă drumul până în portul Gythion cu propriile mijloace. Şi pentru ce ar fi suspect că acest bărbat se îmbarcase pe Poseidon?

Complet liniştită, Dorothée îşi aprinse cu gesturi lente un Camel. Aspiră profund fumul, ca cei care caută să se calmeze total. În acea clipă, necunoscutul se întoarse şi umerii laţi, puternici, se conturară în lumina scăzută a zilei. Îşi scosese ochelarii de soare, dar îşi păstrase încă şapca de marinar. Îşi părăsi locul şi se îndreptă spre pasarelă.

Pentru a-şi îndepărta temerile, Dorothée îl măsură cu calm în timp ce venea spre ea. Primi şocul unei priviri verzi cu reflexe de oţel. O privire prin care treceau pe rând, ca norii pe cerul translucid, sentimente contradictorii: admiraţie, repulsie, dorinţă, ură.

Tulburată, Dorothée întoarse capul, prefăcându-se adâncită în contemplarea unui şir de insuliţe de-a lungul cărora mergea vaporul. Bărbatul dispăru din nou şi tânăra fată se îndreptă, înfiorându-se. În zadar îşi spunea că toate astea nu aveau niciun sens şi că suferea influenţele preotului, Dorothée nu reuşea să interpreteze semnificaţia unei asemenea priviri. Avu brusca dorinţă de-a alerga după necunoscut pentru a-l întreba, dar nu-l mai văzu nicăieri.

Sirena răguşită a lui Poseidon rupse liniştea.

Dorothée se hotărî să meargă să-şi caute bagajele. Acum era aproape noapte şi luminile din Cythere păreau tot mai aproape. Curând vor acosta pe insulă. La bord, turişti şi ţărani, se grăbeau spre pasarelă, încărcaţi cu genţi de călătorie şi pachete.

Dorothée îşi ridică valiza şi-i urmă pe ceilalţi. Îl regăsi pe popă.

— Sunteţi aşteptată? o întrebă el.

— Da, persoana care mi-a închiriat trebuie să mă aştepte cu cheile casei. Mă voi duce acolo cu un taxi.

Frapat de expresia preocupată a tinerei fete, popa îi dădu adresa nepotului său şi a soţiei lui.

— Locuiesc pe o stradă mică la Kato Kithira. Veţi întreba de casa lui Eleni şi a lui Panayiotis, toată lumea ştie unde este. Eu voi rămâne la ei o săptămână.

— Mulţumesc, părinte, răspunse Dorothée strângând mâna brună şi noduroasă a preotului.

Se auzi zgomotul ancorei intrând în apă şi zbârnâitul motorului se stinse. Mica ambarcaţiune acostă la chei şi se frecă de el cu un clinchet de fiare. Câţiva docheri şi un pumn de insulari îi aşteptau pe pasageri.

Dorothée coborî pe uscat, cu penibila impresie că este spionată. Totuşi, necunoscutul dispăruse cu totul. Tânăra fată se adresă unui matelot:

— Poseidon îşi continuă oare călătoria? Matelotul îşi spuse părerea.

— În două ore pleacă la Creta.

Dorothée avu sentimentul unei eliberări. „Dar bineînţeles! se gândi. Bărbatul va continua pur şi simplu drumul până în Creta. Iată de ce nu se află printre pasagerii care coboară la Cythere”. Îşi stăpâni un zâmbet. Avusese nevoie de o zi epuizantă şi de bănuielile unui popă pentru a ajunge în această stare.

„Totul va merge bine, evident”. Dorothée se îndreptă

spre o maşină veche, neagră, care aborda însemnele luminoase ale taxiurilor. Dispăru în ea şi-i dădu şoferului adresa la care voia să meargă. Maşina veche se zgâlţâi şi se avântă printre străduţele bătrânului port. Dorothée nu se putu stăpâni să nu arunce o ultimă privire spre Poseidon. Era încă acolo. O ghirlandă de lampioane lumina puntea. O siluetă masculină se rezema de balustradă. Era oare căpitanul, sau necunoscutul? Dorothée n-ar fi putut spune. Ar fi fost ridicol să creadă că, din locul său, bărbatul o putea zări în taxi. Totuşi, tresări.

În clipa următoare, maşina luă tânguindu-se un viraj şi Dorothée nu mai văzu decât aliniamentul căsuţelor albe cu acoperişuri din olane roşii.

„Fata mea, eşti ridicolă”, se dojeni ea, exact cum ar fi făcut-o Agnes. Îşi apăsă pieptul cu o mână tremurătoare. Inima-i bătea să se rupă.

Capitolul 2

Persoana care închiria, o femeie mică, firavă şi uscăţivă, de aproximativ cincizeci de ani, îi întinse Dorotheei o legătură de chei.

— Uşa de intrare, garajul, portalul, preciză ea într-o engleză respingătoare.

— Mulţumesc, făcu Dorothée.

— Există o mică schimbare. Vila pe care trebuia s-o ocupaţi, nu este liberă încă. Dar pentru şaizeci de drahme în plus, pe săptămână, vă voi ceda casa domnişoarei Beaumont. Este mai bine amplasată şi mai spaţioasă.

— Presupun că n-am de ales, spuse Dorothée. Mica femeie îşi încreţi buzele.

— Sunteţi liberă să hotărâţi, domnişoară Hugo.

— O iau. Cine este domnişoara Beaumont? Cealaltă păru surprinsă:

— N-o cunoaşteţi?

— Numele acesta îmi spune ceva, mărturisi tânăra fată căutând în zadar să-şi amintească în ce împrejurări auzise vorbindu-se despre această persoană.

— Este o vedetă a televiziunii americane, spuse cea care închiria. Socotise să vină la Cythere timp de opt zile pentru a turna un film, dar tocmai am primit o scrisoare de scuze şi de anulare a închirierii.

Adăugă cu un aer dezgustat:

— Filmul se va face la Corfu... în sfârşit, pentru dumneavoastră personal, este un noroc.

— Înţeleg, murmură Dorothée ridicându-şi valiza şi urmând-o pe mica femeie.

Aceasta din urmă sui rapid cărarea în pantă care ducea la peronul casei mici.

În faţa uşii, cea care închiria rămase nemişcată.

— Vă las. Mă numesc Katherina Vitsiou. Voi veni în fiecare dimineaţă. Mă voi ocupa de toate, de gospodărie şi

de comisioane.

— Sunteţi amabilă.

— Este inclus în preţ. Telefonul este în completare. Pe mâine.

Katherina îşi măsură noua locatară cu ochii bruni şi stupizi. Apoi, fără umbră de zâmbet, îi ură o noapte excelentă şi coborî panta. Întunericul înghiţi silueta ei slabă.

Dorothée oftă. „Ciudată cumătră”, se gândi ea. Vila era ascunsă într-un desiş de viţă sălbatică, de caprifoi şi de glicine. Construcţia degaja o impresie de linişte şi confort cu pereţii săi albiţi cu var şi cu obloanele vopsite în verde ca mărul. Dorothée introduse cheia în broască şi împinse uşa. Visa să facă un duş, să ia o masă uşoară şi să se culce.

Interiorul vilei era plăcut, mobilat cu o eleganţă anonimă. Parterul cuprindea o imensă cameră de zi, o bucătărie ultramodernă şi un cabinet de toaletă. La etaj, era un dormitor în stil rustic, un mic birou, o cameră pentru lenjerie, plină cu dulapuri şi o baie spaţioasă.

Dorothée îşi desfăcu valiza şi-şi aranjă lucrurile. Făcu un duş care o relaxă şi îmbrăcă un capot din mătase de culoare albastru pastel. Apoi, coborî în bucătărie în căutarea cinei. În frigiderul mare, descoperi uimită, salată şi legume proaspete, lapte, ouă, fructe şi brânză de capră. Sticluţe de bere şi o colecţie mică de vinuri greceşti, completau proviziile.

Aşezată la masa acoperită cu răşină artificială, Dorothée îşi potoli foamea desfătându-se şi gândindu-se deja la programul de a doua zi: se grăbea să-şi înceapă schiţele.

Tânăra fată înghiţi o bucată de brânză de capră parfumată cu chimen şi bău o înghiţitură de lapte. Era mai curând mulţumită. De când se afla în Grecia, o asaltaseră nenumărate idei. Atmosfera clară, profunzimea albastrului din peisajele scăldate într-o lumină intensă, erau izvor constant de inspiraţie. În imaginaţia sa, tânăra stilistă vedea deja unduindu-se rochii strălucitoare şi uşoare,

falduri elegante şi mantouri ample şi suple.

Un zgomot neobişnuit o scoase din gândurile sale. S-ar fi spus că o uşă se închisese cu un scârţâit, urmat de un pocnet înăbuşit. Acesta provenea probabil de la etaj. Dorothée se îndreptă, stând la pândă. În vilă domnea o linişte absolută, destrămată doar de foşnetele din grădină şi de cântecul obsedant al greierilor.

„Ce este asta oare?”

Tânăra fată începu să închidă toate obloanele camerei de zi şi după ce stinse luminile urcă, nu fără teamă, scara din lemn de mai multe culori. O linişte profundă o întâmpină. Aprinse lumina pe palier şi aruncă o privire rapidă în camera de lenjerie. Nedescoperind nimic suspect, se duse să închidă obloanele din camera sa şi intră în baie.

„Un curent de aer o fi închis uşa”, se surprinse ea gândind, spălându-se pe dinţi.

Liniştită, tânăra fată se duse în cameră.

— Bună seara! spuse pe neaşteptate o voce. Dorothée apăsă pe întrerupător. În clipa următoare, făcu ochii mari de uimire. Necunoscutul de pe Poseidon se afla instalat confortabil pe patul său.

— Ce faceţi aici? strigă ea uluită. Cum aţi intrat?

Fu mirată să constate că, în pofida fricii care o cuprindea, reuşea să se comporte aproape cu demnitate. „Să nu cedez panicii”, se gândi ea.

— Cum aţi intrat? repetă.

— Pe fereastră, escaladând viţa sălbatică, spuse bărbatul, cu o voce de bas, dar melodioasă.

— Atunci, puteţi pleca tot pe acolo.

— Nu vă fie teamă, nu voi rămâne mult timp.

— Nici nu se pune problema, se indignă Dorothée. Veţi părăsi imediat acest loc, altfel chem poliţia.

El o măsură din cap până în picioare cu un calm glacial.

— Încercaţi!

Dorothée se dădu un pas înapoi, dar bărbatul sări ca un

tigru şi îi bară trecerea.

— Vă sfătuiesc să staţi liniştită, replică el, prinzând-o pe tânăra fată de umeri.

La atingerea sa, Dorothée se înfioră. Prin capotul uşor de mătase îi simţi căldura palmelor. Inima îi izbea surd în piept. Se sufoca de groază, de indignare şi… de altceva, un fel de atracţie imperioasă. Se eliberă cu bruscheţe din această strânsoare.

— Sunteţi cel mai puternic, admise ea străduindu-se să-şi stăpânească nervii. Acum, spuneţi-mi ce vreţi.

— Luaţi loc pe pat.

Nu ridicase deloc tonul, dar nu părea mai puţin ameninţător. Nu mai purta nici şapca, nici ochelarii de soare. Forţa care se degaja din toată fiinţa sa o frapă din nou pe tânăra fată. Necunoscutul era incredibil de frumos şi de viguros. „Redutabil”, gândi în mod confuz Dorothée.

— Luaţi loc, vă rog, insistă el cu o voce liniştită.

Ea consideră de preferat să se supună şi se aşeză pe marginea patului. Se simţea într-o situaţie disperată. Se întreba pentru a nu ştiu câta oară, dacă nu era pe punctul de-a visa. Nu, bărbatul stătea într-adevăr în faţa ei, liniştit şi real, dominând-o cu statura lui atletică. Timp de o secundă, o măsură cu o expresie ciudat de schimbată.

— Sunteţi foarte frumoasă, murmură el ca şi când abia atunci îşi dădu seama.

Dorothée îşi înghiţi greu nodul din gât. O migrenă bruscă îi sfredelea tâmplele. Bâigui:

— Eraţi în staţia de autobuz, apoi pe Poseidon. Pentru ce motiv mă urmăriţi?

El schiţă un zâmbet victorios.

— Ah! V-aţi dat seama?

— Mi s-a atras atenţia, replică ea, având aerul de a spune: „Toată lumea a observat”.

Deloc descumpănit, necunoscutul se aşeză pe un fotoliu, în faţa tinerei fete, şi scoase liniştit o ţigară din portţigaretul

de aur.

— Fumaţi?

— Nu, mulţumesc.

— Fumul nu vă deranjează?

Ea nu catadicsi să răspundă. Bărbatul îşi aprinse ţigara cu o brichetă tot din aur şi trimise o serie de rotocoale de fum spre tavan. Dorothée se gândi cu amărăciune că, fiind conştient de superioritatea sa, intrusul nu se grăbea deloc. Într-adevăr, fumă un timp în tăcere.

— Este adevărat, v-am urmărit, admise el în cele din urmă.

— De ce?

Necunoscutul îi aruncă o privire ironică.

— De ce urmăreşte un bărbat o femeie frumoasă? Dorothée încercă să zâmbească.

— Nu-mi spuneţi că acesta este modul dumneavoastră de a curta femeile, nu v-aş crede.

El răspunse cu dezinvoltură:

— Totuşi, acesta este adevărul. Va fi o schimbare faţă de aventurile dumneavoastră precedente.

— Cred că vă înşelaţi în privinţa mea.

El se mulţumi să izbucnească într-un râs cinic.

— Sunteţi obişnuită să aveţi toţi bărbaţii la picioare, ameţiţi de dragoste, nu-i aşa? spuse după o pauză.

— Nu văd unde vreţi să ajungeţi, se înfurie Dorothée. Dacă vă gândiţi să mă seduceţi într-o manieră extremă, vă înşelaţi.

— Aş avea o şansă să vă plac altfel? Scoasă din fire, tânăra fată strigă:

— Plecaţi! Plecaţi imediat!

El îşi strivi ţigara într-o scrumieră şi se ridică în picioare, în faţa sa. Ochii verzi străluceau de-o lumină crudă.

— Numele meu este Paul.

— N-am ce face cu numele dumneavoastră. Ieşiţi! O prinse cu brutalitate în braţe, forţând-o să se ridice şi o

strânse lângă el, insensibil la proteste.

— Daţi-mi drumul, strigă Dorothée zbătându-se.

În loc de răspuns, îi pecetlui gura cu un sărut pasionat. Panicată şi ruşinată, tânăra fată simţi că leşină. Valuri de dorinţă îi treceau pe şira spinării. Cum sărutul se prelungea, se întrebă cu teamă dacă Paul nu-i simţise slăbiciunea.

Brusc, el îi dădu drumul, aproape respingând-o. Respirând greu, Dorothée se strădui să-l străpungă cu privirea. Paul se mulţumi să-i mângâie obrazul cu un aer infatuat care o bulversă.

— Ne vom mai vedea, spuse el cu o voce metalică, de parcă regreta ce tocmai se întâmplase. Pentru nimic în lume n-aş vrea să-mi reproşezi că te-am obligat să faci dragoste cu mine.

Îndârjită, Dorothée îşi ridică bărbia.

— Îndrăzneşti să insinuezi că mă voi dărui ţie? Paul zâmbi şi ea îi văzu sclipirea dinţilor.

— Exact. N-am obiceiul să violez femeile. Pe curând, Rita! îmi permiţi să ies pe uşă?

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă pe palier. Ea înaintă până în uşa camerei, tremurând de mânie.

— Nu va fi o dată viitoare, strigă ea şi nu mă cheamă Rita. El se întoarse şi ridică sprâncenele.

— Zău? Cum te cheamă?

— Dorothée! urlă ea, gata să facă o criză de nervi. Dorothée Hugo!

Paul nu păru nici surprins, nici convins.

— Aş fi pariat că te numeşti Rita... din cauza ochilor tăi aţâţători şi a părului ca focul. Dorothée mi se pare un nume prea cuminte pentru o fată ca tine.

— Puţin îmi pasă ce puteai să crezi.

— Vom mai vorbi despre asta. Dacă preferi să-ţi spun Dorothée, nu văd niciun inconvenient.

Spunând acestea, ajunse la scară.

— Voi avea astfel impresia că mă înţeleg bine în dragoste

cu o tânără fată romantică.

Coborî treptele cu pas de felină. Peste balustradă, Dorothée îl văzu traversând camera de zi. Apoi auzi uşa de la intrare, care se închise. Se făcuse linişte.

Tânăra fată se duse în camera sa. Încă năucită, se aruncă de-a latul patului. Ar fi vrut să plângă pentru a-şi uşura suferinţa, dar lacrimile nu veneau. Migrena îi sporise. Stinse lumina şi începu să reflecteze cu ochii mari deschişi în întuneric.

„Un necunoscut care se numeşte Paul mă urmăreşte de la Patras. Se îmbarcă pe acelaşi vapor cu mine. În seara aceasta, îndrăzneşte să dea năvală peste mine”. Această recapitulare n-o mulţumea. De ce oare Paul nu-i vorbise în timpul călătoriei? Avusese ocazia, pentru că se întâlniseră pe punte. De ce nu-i făcuse curte la Gythion şi se mulţumise s-o supravegheze de departe, după cum spusese popa.

Dorothée se răsuci pe o parte şi pe alta în pat, fără să poată adormi. Fără voia ei, se gândi din nou la sărutul lui Paul. La amintirea acelei scurte şi pasionate îmbrăţişări, tresări. „Probabil este mai puţin cinic decât pretinde, deoarece s-a abţinut să profite de slăbiciunea mea”. Dorothée îşi muşcă buzele. Simţurile îi erau încă tulburate. Niciodată un bărbat nu produsese asupra ei un asemenea efect. Trebui să recunoască, uluită: „Nici măcar Philippe”. Brusc, i se păru că vechile răni i se cicatrizaseră şi că imaginea fostului logodnic se estompa.

Un nou chip, ironic şi pasionat se suprapunea peste cel al lui Philippe. Pleoapele tinerei fete începură să cadă de somn. La emoţia prezentă, se adăuga oboseala călătoriei. Înainte de-a adormi se gândi confuz că mintea i se întorcea la Philippe, pentru a fugi de Paul.

Era oare într-adevăr un vis? Dorothée îl revăzu pe Philippe Launey împingând uşa cu geamuri a atelierului. Tânărul bărbat venise să-i facă o vizită în luna mai, exact

înainte ca ea să plece în Grecia. Purta un costum bine croit, din gabardină gri ca perla şi o cămaşă de culoarea fildeşului. La vederea sa, inima lui Dorothée se strânse.

— M-am întâlnit cu Agnes din întâmplare, îi spuse el. Mi-a spus despre promovarea ta. Felicitări, draga mea.

— Mulţumesc. Voi pleca în curând.

Philippe luă loc într-un fotoliu cu spătarul decorat cu schiţe prinse în ace. Ochii lui cenuşii, puţin miopi, străluceau.

— Văd că ţi-ai revenit foarte bine după despărţirea noastră.

Dorothée îl privi pieziş.

— Da, foarte bine. Înutil să te simţi vinovat, dragul meu.

El se apără, roşind.

— Dar nu mă simt deloc vinovat.

Se ridică şi se apropie de Dorothée.

— Nu reuşesc să te uit, adăugă el gâfâind. Simţind mâna bărbatului pe talie, tânăra fată tresări.

— Cum îndrăzneşti, murmură ea, după tot ce s-a întâmplat? Acum eşti căsătorit, Philippe, şi nu vom mai putea ieşi niciodată împreună.

Presiunea mâinii se accentuă.

— Te iubesc, Dorothée.

Ea îi aruncă o privire înceţoşată.

— Şi soţia ta? Philippe oftă.

— O iubesc şi pe ea, dar în alt fel.

Între ei se lăsă tăcerea. La ora aceea din zi, atelierul era pustiu şi Philippe Launey ştia că nimeni nu îndrăznea să năvălească în biroul lui Dorothée. Cum nu răspundea, îi luă tăcerea drept acceptare, se avântă spre ea şi o strânse în braţe. O palmă îi tăie răsuflarea.

Dorothée se îndepărtă de el, având în ochii violeţi o expresie de dezgust pe care Philippe n-o cunoştea. Îşi duse mâna la obraz, pe urma lăsată de palmă.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, spuse Dorothée.

El ieşi fără o vorbă. Dorothée se aplecă peste fereastră pentru a-l vedea îndepărtându-se pe stradă. Mergea repede, cu un aer rigid. Un vânt uşor îi ciufuli şuviţele blonde. Se stăpâni să nu izbucnească în hohote de plâns.

Abia conştientă, Dorothée înţelese că era vindecată pentru totdeauna de dragostea pentru Philippe. Mai rău! Nu mai simţea pentru el nici cel mai mic sentiment de prietenie. Tânăra fată se întoarse pe o parte, gemând. O lumină roz pal colora uşor obloanele. Brusc Dorothée deschise ochii. Imaginea lui Philippe dispărea ca ceaţa în faţa soarelui. Paul era cel la care se gândea acum, amintirea sărutului lui Paul era cea care o ardea încă.

Se aşeză pe pat, lac de sudoare. „Cum am putut să-l las pe acel străin să mă sărute, fără să reacţionez?”

Răspunsul i se părea prea evident pentru a-l formula.

Capitolul 3

Dorothée îşi luă caietul de schiţe şi coborî în viteză treptele scării. Purta un şort alb, o bluză şi pe dedesubt îmbrăcase costumul de baie. Îşi pusese o pălărie din paie, pentru a se apăra de soarele ce ardea deja şi ochelari de soare care-i ascundeau ochii frumoşi.

În camera de zi dădu peste Katherina, care trecea peste pardoseală o cârpă de spălat pe jos ce şiroia de apă.

— Bună ziua, spuse tânăra fată pe un ton vesel.

În ciuda temerilor sale nocturne, se simţea ciudat de bucuroasă. Katherina muie cârpa într-o căldare de zinc şi o stoarse fără să renunţe la aerul înţepat, puţin arogant.

— Bună ziua, domnişoară. Micul dumneavoastră dejun este servit.

— Vă mulţumesc. Femeia clătină din cap.

— Este în preţ, spuse ea pe un ton profesional. Dorothée ridică din umeri. Hotărât lucru, nu avea, ca să zic aşa, nicio posibilitate de comunicare cu Katherina. Tânăra fată pătrunse în bucătărie, unde domnea un puternic miros de cafea. Se aşeză şi îşi turnă o ceaşcă. În timp ce muşca dintr-o felie de pâine prăjită ce se topea în gură, observă pe banca de bucătărie, lucrurile Katherinei: o geantă mare din plastic, neagră şi uzată, un pulover roşu şi un ziar împăturit cu grijă. Dorothée aruncă o privire peste el, încercând să descifreze caracterele greceşti.

— Ştiţi să citiţi în limba greacă? întrebă Katherina intrând în bucătărie pentru a goli căldarea în chiuvetă.

— Când eram în liceu, am învăţat greaca veche. Privirea nătângă a Katherinei deveni admirativă.

— Adevărat? Eu, care sunt grecoaică, n-am învăţat-o.

— Da, dar iată la ce mi-a folosit, zâmbi tânăra fată. Nu înţeleg niciun cuvânt.

Katherina lăsă căldarea şi cârpa de şters pe jos, luă ziarul şi-l despături. Apoi începu să citească cu greu noutăţile

locale. Era vorba despre o apropiată grevă a cârmacilor de pe vapoare.

— Aştia vor mereu să câştige mai mult, comentă ea cu un dispreţ nenuanţat. Oare eu fac grevă?

Pentru prima dată, cea care-i închiriase vorbea despre altceva decât despre preţ şi Dorothée nu vru s-o contrazică.

— Aveţi dreptate, afirmă ea.

Încurajată de acest semn de aprobare, Katherina se aşeză în faţa tinerei fete. O mică licărire călduroasă i se aprinse în ochi.

— Găsiţi? făcu ea prosteşte. Dumneavoastră îmi plăceţi mult! De obicei, străinele care vin aici sunt mândre. Nu catadicsesc să discute cu o incultă ca mine... Şi apoi, coborî vocea şi adăugă cu un zâmbet neghiob: ele primesc bărbaţi.

În timp ce vorbea, Katherina răsfoia ziarul. Brusc, strigă:

— Sfântă Fecioară! Apără-ne!

Dorothée îşi golise ceaşca de cafea şi îşi turna încă una.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea.

— A fugit un nebun din ospiciul de la Evangelistria, spuse femeia. Înainte de-a fi închis, ucisese deja trei persoane.

Katherina părea atât de tulburată, încât tânăra fată îi oferi o ceaşcă de cafea. Ea începu să bea cu înghiţituri mici, oftând cu zgomot. Părea complet răvăşită de acest eveniment neaşteptat, care venea să-i perturbe viaţa liniştită.

— Nu vă mai gândiţi la asta, spuse Dorothée ridicându-se şi luându-şi carnetul de schiţe.

Interlocutoarea sa îşi împinse scaunul şi se ridică la rândul său. Acum arbora o expresie îngrozită.

— Este un nebun periculos, un criminal. Nu mi-ar plăcea să dau peste el, atâta tot.

— Vă înţeleg, şi eu doresc să fie prins repede. La revedere, Katherina.

— Dumnezeu să vă apere, domnişoară.

Cu mâinile în şolduri, Katherina o privi pe tânăra fată care cobora în fugă panta spre Kithira. Încet, femeia schiţă un semn al crucii.

— Dumnezeu să ne apere, se corectă ea.

Era de-abia ora nouă dimineaţa şi turiştii germani pe care Dorothée îi întâlnise pe Poseidon luaseră deja cu asalt plaja. Erau întinşi unul lângă altul, cu capul sub umbrelele de soare, înfipte în nisipul fin. Dorothée remarcă o fată înaltă şi roşcată care se ivise din mare, şiroind de apă, cu mici ţipete de bucurie destinate să atragă atenţia însoţitorilor săi că apa era plăcută. Un bărbat, cu siguranţă soţul său, i se duse în întâmpinare şi o strânse în braţe râzând. Apoi se aruncară din nou în apă, împreună, bălăcindu-se ca nişte puşti.

Era foarte cald sub razele arzătoare ale soarelui grecesc. Prudentă, Dorothée se instală la umbra unui şirag de stânci care mărgineau plaja. Copii goi se jucau cu mingea ţipând, dar aceste strigăte n-o deranjau. Curând, stânjenită de căldură, îşi scoase hainele şi rămase în costumul de baie din două piese şi alergă să se arunce în apa turcoaz. I se păru un deliciu să înoate spre larg.

Tânăra fată făcu câteva mişcări de bras şi-i depăşi curând pe cei doi înotători germani. Făcu pluta şi se lăsă în voia valurilor. Soarele desena nenumărate puncte luminoase pe ecranul pleoapelor sale închise. Dorothée se răsuci şi începu să înoate spre plajă.

— Hello! strigă fata înaltă şi roşcată. Ce vreme splendidă, nu-i aşa?

— Da, minunată.

— Sunteţi singură? Dacă vă plictisiţi, veniţi într-o seară la taverna lui Costo. Ambianţa este tipic grecească.

— Mulţumesc, dar sunt aici pentru a lucra.

— A lucra? Dumnezeule, nu faceţi asta zi şi noapte, nu?

— Voi vedea, dar nu vă promit nimic.

Într-un fel, observaţiile nemţoaicei îi aminteau Dorotheei

de prietena sa Agnes. Ieşi din apă şi se duse gânditoare la locul său. Da, ce-o reţinea să meargă la acea tavernă? Cu siguranţă, o nouă vizită a lui Paul. La acest gând, inima i se strânse.

„Nu despre asta e vorba, se dojeni ea, dar trebuie să desenezi ceva”. Un sfert de oră mai târziu, caietul Dorothei rămăsese gol. Orbitor de albe, foile reverberau lumina. Altădată, acest peisaj de apă, de nisip şi de lumină ar fi inspirat-o în mod sigur pe tânăra stilistă. Astăzi, totul o lăsa fără să reacţioneze. Culorile intense, emoţionante, care altă dată ar fi fermecat-o, nu-i mai spuneau nimic. Totul, cerul, marea, nisipul, absolut totul striga absenţa lui Paul.

„Dumnezeule! Ce mi se întâmplă? Sunt pe cale să înnebunesc?” Nu-şi continuă gândurile.

Dorotheei nu-i plăcea să se ascundă după deget. Ştia prea bine ce i se întâmplase: era îndrăgostită de acel Paul despre care nu ştia nimic... Oricât de ciudat ar fi putut părea asta din partea unei tinere fete atât de rezonabile ca Dorothée, era îndrăgostită nebuneşte de un necunoscut.

„Primul venit, s-ar putea spune”, se gândi ea lăsându-şi carnetul de schiţe. Era inutil să insiste, astăzi nu va putea desena.

În drum spre cafeneaua mică de pe plajă, care se compunea din trei mese mici rotunde, la adăpostul unui acoperiş rudimentar, nemţoaica trecu pe lângă Dorothée.

— N-aveţi inspiraţie? exclamă ea.

— Nu, deloc.

Nemţoaica schimbă direcţia şi veni să se aşeze lângă Dorothée. Evident, căuta să angajeze o conversaţie.

— Mă numesc Erika. Dumneavoastră?

— Dorothée.

— Foarte frumos nume. Nu vă plictisiţi complet singură?

— Sunt o persoană retrasă.

Erika se întinse, râzând. Era o fată relaxată, care exprima bucuria de a trăi.

— În acest caz, eşti îndrăgostită, Dorothée.

— În niciun caz...

— Eu, de fiecare dată când mă îndrăgostesc de un tânăr, simt ca din întâmplare dorinţa de a mă izola. Ei da, îndrăgostiţii se simt bine numai în compania obiectului iubirii lor. Restul îi lasă indiferenţi.

— Este adevărat, admise Dorothée zâmbind. Erika expiră cu putere.

— Mă duc să-mi iau o apă gazoasă. Vrei şi dumneata una?

— Mor de sete.

— Rămâi aici, mă întorc.

Nemţoaica se îndepărtă cu un mers nonşalant. Dorothée se întinse la soare, în căldura primejdioasă a prânzului. Erika se întoarse cu apele gazoase şi se lăsă jos, lângă tânăra fată.

— Sunt călduţe, se plânse ea. Răcitorul este defect. Despre ce vorbeam?

— Despre dragoste şi îndrăgostiţi.

— Da, ţi-am spus că eşti îndrăgostită. Este adevărat?

— Nici eu nu ştiu. Erika izbucni în râs.

— În acest caz, este adevărat. Eşti franţuzoaică, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, vouă francezilor vă lipseşte simplitatea în problemele de inimă.

Dorothée se sprijini în coate. Părul lung şi ud mătura nisipul. Îi zâmbi însoţitoarei sale.

— Desigur, admise ea cu umor. Preferăm iubirile furtunoase, obişnuinţei.

Erika îşi termină apa gazoasă şi începu să îngroape sticla în nisipul fin.

— Relaţiile de cuplu văzute în acest fel, trebuie să fie teribil de dificile, nu?

— Şi aici este tot farmecul, declară Dorothée cu o voce înflăcărată, un bărbat despre care se ştie totul, devine

repede plictisitor.

Nemţoaica fluieră.

— Eşti mai degrabă visătoare. După o pauză, adăugă:

— Trebuie să înţeleg oare, că iubeşti un bărbat misterios?

— Poate…

În aceeaşi clipă, Dorothée se gândi că nu s-ar fi încumetat niciodată la asemenea confidenţe cu Agnes. Însoţitorul Erikăi o strigă de departe şi tânăra femeie se ridică.

— Pe mâine, draga mea. În cazul în care nu ne vom reîntâlni diseară la Costa? Vino cu „bărbatul despre care nu ştii nimic”.

— Încă o vorbă, Erika. Ai remarcat la bordul lui Poseidon un bărbat tânăr, de talie înaltă, care purta ochelari de soare şi o şapcă de marinar?

— Nu, răspunse nemţoaica, de ce-mi pui această întrebare? Un zâmbet îi luminã chipul. Ah! înţeleg! Ai întâlnit iubirea în plină mare. Este minunat.

— Erika! strigă prietenul său cu nerăbdare. Tânăra femeie ridică din umeri, într-un gest de scuză şi se îndepărtă legănându-şi uşor şoldurile.

Dorothée rămase singură pe plajă. Luă masa de prânz la cafeneaua mică, se bronză la soare toată după-amiaza şi nu se întoarse acasă decât după apus. Soarele se lăsase în spatele versanţilor şi cerul se întunecase.

Un sfert de lună apăru la vest. Aşezată pe terasă, Dorothée bea un suc de portocale rece. După un duş tonifiant, tânăra fată se îmbrăcă elegant şi se machie uşor. După un examen minuţios în oglindă, ajunse la concluzia că arăta bine. Şi acum? Ce aştepta oare exact, ţintuită pe scaun şi cu mâinile încleştate pe pahar? După un timp, se gândi la Erika şi la prietenii săi care, în acest moment, se amuzau probabil la taverna grecului. O scurtă privire la ceasul cu brăţară îi arătă că era unsprezece. Paul nu venise. Ochii mari ai Dorotheei se înceţoşară. Cu siguranţă,

nu va mai veni niciodată. „Oare numai tu exişti?” murmură ea încet, împingându-şi scaunul şi ridicându-se. Şi în ciuda serii călduţe, se înfioră. Dorothée se pregătea să pătrundă în camera de zi, când o voce bărbătească melodioasă de bas, se auzi din grădină.

— Iartă-mă, am venit puţin cam târziu. Am avut o piedică.

Paul stătea pe aleea îngustă, mărginită de sicomori, de eucalipţi şi de măslini. Silueta sa puternică se contura albă în întuneric. Fără să ţină seama de uşa de la intrare, sări peste balustradă şi ajunse pe terasă. Purta pantaloni albi foarte mulaţi pe corp, pantofi albi şi o cămaşă largă descheiată pe pieptul musculos. Zâmbea întinzându-i Dorotheei o pungă de hârtie foşnitoare pe care o ţinuse sub braţ.

— Vei găsi aici o masă pentru doi.

— Ia loc, spuse Dorothée, cu o voce tremurândă, voi aduce pahare şi farfurii.

— Da, exclamă el, cu o bucurie copilărească, să cinăm pe terasă.

Puţin după aceea, erau aşezaţi faţă în faţă, înaintea unor aperitive variate, salate, fructe şi o sticlă cu vin alb. Paul ridică paharul.

— Beau pentru frumuseţea ta pusă în valoare de această rochie minunată.

— Este un model pe care l-am desenat eu însămi.

— Mă aşteptai în seara aceasta? o întrebă el, schimbând brusc subiectul.

— Da, răspunse Dorothée cu francheţe.

Paul păru surprins de asemenea sinceritate. Bău o înghiţitură de vin fără să-şi scape din ochi interlocutoarea. Părea că o cântăreşte. În cele din urmă spuse:

— Un punct bun pentru tine, Rita.

Tânăra fată îşi împinse farfuria. O vagă nelinişte o cuprindea.

— Ţi-am spus deja că mă numesc Dorothée.

— Este adevărat. Nu-mi purta pică, dar Rita ţi se potriveşte mai mult.

— Nu cred, răspunse ea sec.

— Te asigur, insistă Paul cu un zâmbet plin de mister. Dorothée este numele unei fete tinere, Rita, cel al unei femei fatale.

— Nu sunt o femeie fatală.

— Oricum, ai frumuseţea uneia. Dar ceea ce mă interesează este sufletul tău.

Îşi goli paharul, dându-i Dorotheei timpul de a replica.

— Spune-mi, Paul, oare de ce complici totul? Chipul frumos al lui Paul se înăspri şi în colţul gurii îi apăru o cută.

— Vorbeşte-mi despre tine, spuse el în loc de răspuns.

Dorothée oftă profund. Hotărât lucru, era inutil să încerce să-l facă pe Paul să vorbească, avea darul de a face conversaţia să devieze.

— Viaţa mea nu prezintă niciun interes, începu ea.

— Pentru mine, da.

— Sunt stilistă la Bruno, la Paris. Am douăzeci şi patru de ani.

— Nu-ţi ascunde vârsta, o întrerupse Paul. Oricum, n-o arăţi.

Pentru a-şi da continuitate, Dorothée îşi îndreptă atenţia asupra fructelor şi începu să cureţe o smochină.

— N-am nimic de ascuns, Paul, răspunse ea calmă.

— Te cred, spuse Paul cu un aer sumbru. Dorothée se gândi că minţea şi se întrebă de ce.

Totuşi, prefăcându-se că nu-şi dă seama de asta, îi povesti pe scurt viaţa sa, omiţând să menţioneze logodna cu Philippe.

El o asculta cu atenţie, fumând şi bând din când în când câte o înghiţitură de vin. Când termină, o întrebă întorcând privirea:

— Fără iubit? Fără logodnic?

Dorothée se simţi roşind până în vârful urechilor.

— Hm, asta… este fără importanţă, se bâlbâi ea.

El o privea cu insistenţă. În întuneric, pupilele i se dilataseră încât copleşiseră irişii negri şi strălucitori.

— Aşadar, spuse Paul, acorzi puţină importanţă unui eveniment capital din viaţa unui bărbat şi a unei femei.

Dorothée se apără.

— Cum mă poţi judeca în felul acesta?

Voia să adauge: „Am suferit prea mult din cauza nedreptăţii şi a trădării celui pe care l-am iubit”.

Totuşi, nu spuse nimic. În faţa acestui bărbat care, dintr-odată, se erija în judecător suprem, se simţea paralizată. Ca prin vis, îl auzi spunând:

— N-am judecat niciodată pe nimeni, domnişoară.

— Atunci, de ce mă persecuţi?

— Am dorit pur şi simplu să te cunosc în profunzime.

Accentuă asupra ultimului cuvânt, umplând din nou paharele.

— Încetează să-mi mai pui întrebări, spuse Dorothée lăsând ochii în jos, asupra băuturii care se mişca în paharul său, am impresia că sunt supusă unui interogatoriu.

El se scuză pe un ton tăios şi, un timp, băură în tăcere. Tânăra fată spuse timid:

— În sfârşit, Paul, iată-ne într-o situaţie ciudată.

— Serios?

— Eu nu ştiu nimic despre tine…

— Vei afla totul la timpul potrivit.

— Nu-ţi cunosc nici măcar numele. El izbucni în râs.

— Iată-mă persecutat la rândul meu. Ei bine, fie. Numele meu este Paul Ruault. Sunt arhitect. Am fost căsătorit şi sunt divorţat. Este suficient pentru moment?

„Minte! gândi Dorothée. Nu ştiu din ce motiv şi nici în ce scop, dar minte”.

— Este suficient, răspunse ea cu o voce pe care încerca s-o facă veselă. Vrei o ceaşcă de cafea?

— Dă-mi voie s-o prepar eu însumi.

Se ridică şi dispăru în casă, luând cu el farfuriile. Dorothée îl auzi scotocind în dulapul din bucătărie. Se lăsă pe spate pe scaun şi contemplă cerul înstelat.

— Paul Ruault... murmură ea, ca pentru a se asigura de existenţa acestui nume.

Suna fals. Brusc, îşi aminti profeţia lui Barbarin. Nu se mai gândise de luni de zile la ea. Fără voia ei, tânăra fată tresări: „Trebuie să mă sustrag neapărat influenţei acestui bărbat”, se gândi ea.

Capitolul 4

— Cafeaua este servită, anunţă Paul revenind pe terasă.

Dorothée tresări.

— La ce te gândeai? Ar trebui mai degrabă să întreb la cine? o ironiză el aşezând pe masă o tavă cu motive florale care conţinea două ceşti aburinde, linguriţe şi o zaharniţă.

Dorothée se strădui să rămână calmă. Bărbatul căuta ceartă, dar n-o va avea.

— Mă lăsasem pur şi simplu legănată de farmecul acestei nopţi.

El râse încet şi ironic.

— Dorothée, eşti o tânără persoană romantică.

— Îmi face plăcere să-mi spui pe numele meu adevărat, replică ea, prefăcându-se că nu-şi dă seama de ironie.

— Nu te încrede în asta. Curând îţi voi spune Rita, în conformitate cu comportamentul tău. Ţi se pare curios?

— Dumnezeule! M-am săturat de ghicitori.

— Iar eu am certitudinea că înţelegi foarte bine. Dorothée tăcu, pe jumătate sufocată de mânie.

Toate acele lucruri pe care nu le înţelegea, toate spusele neexplicite şi subînţelesurile bizare ale lui Paul o exasperaseră.

— Nu, nu înţeleg nimic, afirmă ea.

Se întreba ce o reţinea să-l alunge definitiv din viaţa sa. Golindu-şi ceaşca dintr-o înghiţitură, observă, prea târziu, că uitase să adauge zahăr. Gustul amar al cafelei reuşi s-o enerveze. Aşezat în faţa ei, Paul o observa cu o expresie de nepătruns.

„Să schimbăm refrenul”, îşi spuse ea.

— Vrei să mergem să facem o plimbare? propuse tânăra fată, gândindu-se la invitaţia Erikăi. Se pare că în apropierea vechiului port există o tavernă grozavă…

— Detest ambianţele lăudate peste măsură, o întrerupse el pe un ton arogant, nu ştiam că ascunzi un suflet de

turistă.

— Să nu mai vorbim despre asta, şopti Dorothée strângând pumnii.

— Aşadar, nu-ţi ajunge compania mea? Păreai încântată să mă vezi. Oare astfel tratezi toţi bărbaţii?

Dorothée izbucni:

— În cazul în care crezi că devii interesant cultivând misterul, te înşeli, dragul meu. Nu reuşeşti decât să semeni cu un erou dintr-un film sentimental prost. Mi-e într-adevăr de ajuns.

Se întrerupse, simţind mâna lui Paul pe braţ. Exista în acest gest un amestec de tandreţe şi de brutalitate care o descumpăni.

— Te doresc teribil, spuse el.

Dorothée îşi retrase braţul şi se ridică grăbită, gata să răstoarne ceştile. Ar fi vrut să fugă, dar o uşoară ameţeală o făcu să se poticnească. Încremenită pe loc, ridică spre Paul o privire imploratoare.

— Te rog... trebuie... să mă scol devreme mâine şi în consecinţă.

„Sunt ridicolă, absolut ridicolă”, se gândi ea.

— Dorothée, făcu bărbatul cu o voce blândă, simţi că îţi doreşti la nebunie să faci dragoste cu mine.

Încremenită, îl văzu înaintând zâmbitor şi fermecător.

— Nu... fii rezonabil.

Asta fu tot ce putu spune. Paul o luă în braţe şi cu o mişcare imperioasă, o strânse cu putere lângă el. Buzele lui fierbinţi atinseră tâmpla, gura lui Dorothée şi alunecară încet de-a lungul gâtului şi a umerilor. Consternată, ea făcu eforturi zadarnice pentru a se elibera. Paul o prinse din nou şi o sărută îndelung pe buze, înăbuşindu-i protestele. Cum sărutul se prelungea, lumea se clătina. Brusc, nu mai exista decât acea îmbrăţişare sălbatică. Prin sărutul imperios, bărbatul îi comunica Dorotheei dorinţa sa.

Aceasta gemu încet când o ridică, tremurând de dorinţă,

ca pe o păpuşă de cârpă, pentru a o transporta până la canapeaua din camera de zi. Agile, nerăbdătoare, degetele lui Paul descheiară corsajul tinerei fete şi, pricepute îi cercetau corpul pe jumătate gol, care se arcuia sub mângâieri.

Niciodată nu permisese vreunui bărbat să o ţină astfel în braţe. Nici măcar lui Philippe, în ciuda eforturilor sale, nu reuşise asta.

Paul acoperi cu sărutări pieptul şi pântecele Dorotheei, făcu să-i alunece rochia şi o lăsă să cadă pe pardoseală. În semiobscuritate, trupul tinerei fete radia.

— Eşti frumoasă, murmură el, cu o voce răguşită.

Se dezbrăcă şi se întinse peste ea, strivind-o sub greutatea sa şi oferind cu generozitate noi mângâieri care o aduseră în pragul voluptăţii. Dorothée înţelese, uluită, cât de mult îl dorea. Se simţi căzând într-un abis de melancolie. Pentru prima dată în viaţă, se gândea să se dăruiască unui bărbat, fără reticenţe sau remuşcări.

În acea clipă, două fraze îi apărură în memorie, două fraze scurte, tranşante, rostite de o voce alterată de copil, atât de exact, încât le auzea din nou.

„Nu te duce la Cythere în vara aceasta. Altfel vei cădea într-o capcană mortală”.

Înspăimântată, Dorothée îl respinse cu toate puterile pe bărbatul care se pregătea s-o posede şi se ridică, având ochii măriţi de teamă.

— Nu, nu, nu vreau!

El îi aruncă o privire descumpănită.

— Dorothée…

— Nu vreau! repetă ea, aproape strigând. Paul vru s-o îmbrăţişeze.

— De-a ce te joci?

— Nu este un joc. Pleacă de-aici.

— Nu vrei să faci dragoste? Din ce motiv?

— Am dreptul să dispun de trupul meu cum doresc. El îşi

schimbă poziţia şi sări în picioare. Un chip omenesc nu exprimase niciodată atâta ură. Ridică rochia Dorotheei şi o aruncă furios peste trupul gol al tinerei fete.

— Scorpie blestemată! o insultă el. Târfă ticăloasă! Nu ştiu ce mă reţine să-ţi zdrobesc mutrişoara frumoasă şi ipocrită.

Ghemuită pe canapea, Dorothée îşi astupă urechile. Bărbatul se îmbrăcă şi continuă s-o insulte. În cele din urmă se întoarse spre ea, o prinse de umeri şi o scutură fără menajamente.

— Te-aş strânge de gât cu plăcere, Rita! Ura mea nu este egalată decât de dorinţă.

— Mă numesc Dorothée! strigă ea. Eşti un maniac. Un obsedat!

El îi dădu o palmă puternică ce-i tăie respiraţia. Dorothée îşi duse din instinct mâna la gură pentru a-şi şterge un fir subţire de sânge, Izbucni în hohote de plâns.

— Afară de-aici! Nu vreau să te mai văd în viaţa mea.

— Ai să mă mai vezi, Rita, eu sunt cel care comandă.

Mania aceasta de-a o numi Rita! Ea se îndreptă clătinându-se şi-şi strânse rochia pe trupul gol.

— Vom vedea! sughiţă Dorothée. Mâine plec din Cythere şi, dacă vei îndrăzni să mă mai urmăreşti, voi anunţa poliţia.

Paul se încruntă şi ea crezu c-o va pălmui din nou. El se mulţumi să-şi strecoare o ţigară între buze şi s-o aprindă.

— Nu-mi vei scăpa, rosti cu răceală şi nu vei îndrăzni să înştiinţezi pe nimeni. Altfel…

— Altfel…? îl întrebă ea, provocatoare.

— Altfel nu voi da doi bani pe pielea ta, frumoaso!

— Este o ameninţare?

El îşi strivi ţigara abia începută într-o scrumieră de pământ ars.

— Da, îi răspunse încet, este o ameninţare.

Se întoarse şi părăsi încăperea cu pasul său suplu şi

sigur. Cu ochii măriţi de teamă, Dorothée îl privi ieşind pe terasă, trecând peste balustradă şi dispărând în întuneric. Se prăbuşi, scuturată de hohote de plâns.

Treptat, Dorothée îşi reveni. Automat, închise şi zăvorî uşile şi ferestrele. Apoi se duse cu mers hotărât şi ridică receptorul telefonului. Chiar pe aparat descifră: „Întrebaţi la nr. 8”. Cu un deget tremurător, formă numărul.

— Embros, spuse o voce somnoroasă, după trei sau patru apeluri, informaţiile, vă ascult.

— Aş vrea numărul de la poliţie, vă rog.

— Este 73 o. Aveţi necazuri?

Dorothée închise. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îşi aprinse nesigură un Camel şi-şi acordă un timp de gândire. Simţindu-se ameninţată, ar fi trebuit să sune la poliţie. Dar după aceea, ce se va întâmpla cu relaţiile sale cu Paul? în asemenea împrejurări, era de neconceput să le continue. Şi-i imagină pe poliţişti arestându-l pe Paul şi simţi un nod în gât. În definitiv, de ce l-ar putea acuza? De ameninţări cu moartea? N-avea nicio dovadă palpabilă şi el ar putea foarte bine să nege. De tentativă de viol? Era majoră şi acceptase.

De altfel, cu cât se gândea mai mult, îi găsea circumstanţe atenuante. Dar, pe de altă parte, ce ştia oare despre acest bărbat care o urmărise de la Patras până la Cythere, cu un scop misterios? Căuta numai o aventură amoroasă? Şi de ce punea atâta înverşunare spunându-i Rita? Oare este un joc? O confuzie? Această eventualitate i se părea imposibilă, deoarece niciun bărbat nu s-ar fi gândit să se răzbune pe o femeie pe care n-o cunoştea.

Numai dacă… Dorothée îşi muşcă buzele. „O capcană mortală”, îi spusese mediul. Prin ce capriciu al destinului drumul i se încrucişase cu al acestui bărbat? Ar fi fost suficient să ia autobuzul următor şi nu s-ar fi întâlnit niciodată.

Dorothée era prea cinstită pentru a-şi ascunde

sentimentele. „Îl iubesc pe Paul şi cu viitoarea ocazie îi voi descifra misterul”. După această concluzie, se simţi uşurată.

***

Katherina Vitsiou îşi muie cârpa obişnuită de şters pe jos în căldarea cu apă, apoi o stoarse ca şi când voia s-o rupă.

— Aţi dormit până târziu, observă ea, văzând-o pe Dorothée coborând scara. Apoi, remarcând că tânăra fată era îmbrăcată într-o rochie plisată din bumbac: nu mergeţi la plajă?

— Nu, voi face o plimbare în oraş. Voi merge să mă scald după-amiază.

— În tot cazul, fiţi atentă.

Dorothée o privi şi găsi că avea o mină tulburată.

— Ce ţi s-a întâmplat, Katherina? Eşti bolnavă? Mica femeie lăsă căldarea şi începu să se lamenteze.

— Mi-e teamă domnişoară, mărturisi ea pe un ton dramatic. Aseară a apărut un ucigaş. Niciodată nu s-a văzut aşa ceva la Cythere. Toată insula este cu susul în jos.

— Dumnezeule, te înţeleg, dar nu trebuie să ajungi într-o asemenea stare. Vino la bucătărie să bei o ceaşcă de cafea bună.

— Nu este în preţ.

— Ştiu, ştiu, făcu Dorothée zâmbind.

Puţin după aceea, femeia de serviciu făcea comentarii:

— Toate ziarele vorbesc despre asta, de dimineaţă. O tânără femeie nemţoaică a fost găsită în această dimineaţă pe plajă. Sugrumată, Dumnezeule, apără-ne.

— I s-a menţionat numele? întrebă tânăra fată cu o nelinişte bruscă.

— O clipă! spuse Katherina.

Scotoci în geantă, scoase un ziar mototolit, îl consultă rapid şi-l puse la loc declarând:

— Victima se numeşte Erika Weiber. Dorotheei îi fugi pământul de sub picioare.

— Aţi devenit foarte palidă! exclamă Katherina. O cunoşteaţi?

— Dumnezeule! Am întâlnit-o ieri pe plajă. Am schimbat câteva cuvinte. Era... O femeie plină de viaţă, foarte simpatică.

Vocea i se frânse şi din ochi îi ţâşniră lacrimi. Katherina o privi cu atenţie o clipă, respirând cu zgomot.

— Se crede că nebunul este cel care a ucis-o.

— Care nebun?

— Ştiţi bine, cel care a evadat într-o zi de la Evangelistria. Este scris în ziar.

Katherina eliberă masa şi spălă ceştile în chiuvetă înainte de a continua, ca şi când monologa:

— Este de mirare totuşi, că a putut debarca la Cythere. Este numai vina noastră! Sfântă Fecioară, veghează asupra noastră!

Dorothée înălţă capul.

— De ce? făcu ea, respirând greu, Evangelistria nu se află pe insulă?

Katherina scutură din cap, în timp ce ştergea ceştile cu o cârpă albă.

— Oh nu, domnişoară. Este un ospiciu în apropiere de Corint. Între Corint şi Patras, se corectă ea.

Aranjă ceştile, adăugând:

— Poliţia crede că şi-ar fi urmărit victima de la istmul Corintului. Vedeţi cât este de tenace... Iisuse, ai milă de noi!

— Katherina, exclamă brusc Dorothée, poţi să-mi traduci acest articol?

— Ştiţi, am treabă, şi apoi...

— Ştiu, nu este în preţ. Îţi voi lăsa un bacşiş.

— Pentru că insistaţi...

Se duse să ia ziarul şi reveni târându-şi picioarele, să se

aşeze. Îi era greu să citească şi să traducă, dar reuşi să-i dea Dorotheei o vedere generală asupra situaţiei.

Victima fusese ucisă seara, pe la ora unsprezece, în timp ce se îndrepta spre hotelul său. Tocmai făcuse nişte cumpărături la un băcan din port, care rămăsese deschis până la miezul nopţii. De altfel, punga cu provizii dispăruse.

Presupusul asasin ar fi sosit pe insulă cu acelaşi vapor cu victima. Evadase din spitalul de psihiatrie din Corint, cu două zile înainte. Anchetatorii recunoscuseră modul său de a proceda: îşi urmărea victima până la momentul oportun, când o omora.

Dorothée se ridică încet şi se sprijini de masă.

— Numele… acestui bărbat este menţionat acolo?

— Nu, răspunse Katherina. Apoi adăugă: „În tot cazul, este un străin”, cu aerul de-a spune: la noi nu există criminali.

Tânăra fată era albă ca un giulgiu.

— Un străin, spui? Este tot ce relatează ei?

— Tot.

Katherina îşi dădu scaunul înapoi pentru a-şi observa mai bine chiriaşa.

— Zău, spuse ea, sunteţi palidă.

— Nu-i nimic, murmură tânăra fată cu o voce tulburată.

Sub privirea cercetătoare a Katherinei, ieşi în fugă din bucătărie.

Capitolul 5

La lumina zilei, portul din Cythere părea minuscul. De fapt, se reducea la un debarcader mărginit de cătină, ai cărei ciorchini de flori roz începuseră să se îngălbenească. O piaţă numită în mod pompos Piaţa Atenei avea pe margini patru sau cinci cafenele în aer liber. Satul se compunea din aproximativ treizeci de căsuţe joase, pierdute în caprifoi şi iasomie căţărătoare. Un munte înalt se ridica la cinci kilometri de acolo, acoperind orizontul.

Un miros greu de iod şi friptură stăruia peste Piaţa Atenei. Dorothée o traversă gâfâind. Se hotărâse să facă o anchetă personală asupra morţii Erikăi. Trecătorii se întorceau la apariţia acelei fete tinere şi frumoase, vizibil tulburată. Ea zări, înghesuită între două cafenele, firma tavernei lui Costas, despre care-i vorbise tânăra nemţoaică. Intră acolo ca un vârtej.

Localul era gol şi scaunele îngrămădite pe mese. Decoraţiunea era simplă: nişte năvoade agăţate pe pereţii despărţitori, albiţi cu lapte de var şi împodobiţi cu cochilii. Un barman extenuat ştergea nişte pahare în spatele tejghelei din lemn de mai multe culori, care voia să pară rustică.

— Bună ziua, spuse Dorothée. Aţi văzut-o pe Erika Weiber, aseară? Vreau să spun: a fost aici?

Barmanul continua să lustruiască paharele, rămânnând nepăsător. De-abia dacă o sclipire îi trecu prin ochii posomorâţi.

— Nu înţeleg… mormăi el.

— O nemţoaică. Mai exact, cea care a fost asasinată aseară pe plajă.

— Nu înţeleg.

Nu scotea nimic de la el. Tânăra fată se agăţă de tejghea. N-avea de ales. Trebuia neapărat să vorbească unei persoane. „Popa!” Ideea se ivi spontan.

— Înţeleg despre cine vorbiţi, spuse barmanul pe neaşteptate, fără să renunţe la aroganţa sa despre nemţoaica ce a fost găsită pe plajă. A stat la această masă. Înainte de a pleca, a cumpărat de la mine o sticlă cu vin alb, pentru a-şi completa proviziile. N-am dreptul să vând sticle, înţelegeţi.

Inima Dorotheei tresări şi-l revăzu în gând pe Paul întinzându-i punga pe care o ţinea sub braţ, spunând:

„Vei găsi aici o masă pentru doi”. O transpiraţie rece îi scăldă fruntea tinerei fete. Barmanul o privea cu ochii pe jumătate închişi.

— Sunteţi bolnavă?

— Nu. Îşi şterse fruntea cu o batistă. Ce trebuie să fac pentru a merge la Kata Kithira?

— Este un cartier din Plaka, un sat pe munte, la douăzeci de minute de aici.

— Cum pot să ajung acolo?

— Cu autobuzul sau cu taxiul. Vedeţi în piaţă.

— Mulţumesc, domnule.

Barmanul o urmări cu privirea pe tânăra fată care ieşea.

— Încă una care caută necazuri, bombăni el. Dorothée se îndreptă spre mica staţie de autobuz, de la capătul portului. Tânăra fată se opri, gâfâind. Era cald deja şi o umiditate densă acoperea locurile. Cătina secreta un suc parfumat care curgea de-a lungul tulpinilor. Dorothée se retrase la umbra unui smochin. Trebuia să ajungă cu orice preţ la Plaka şi să-l găsească pe popă. Acesta din urmă era singura persoană care-l văzuse pe Paul Ruault pe Poseidon, dacă totuşi se numea Paul Ruault.

Un calm excesiv domnea peste mica piaţă copleşită de căldură. Marea părea un lac liniştit. Dorothée începuse să întrebe dacă va vedea sosind vreodată vreun autobuz sau vreun taxi, când un vechi Chevrolet negru ajunse în piaţă într-un îngrozitor scrâşnet de pneuri. Merse de-a lungul cafenelelor şi se opri brusc în faţa smochinului. Şoferul se

aplecă pe fereastră.

— Fugi de mine?

Inima Dorotheei se opri în loc.

Paul ieşi zâmbitor din maşină. Purta nişte blugi vechi care i se mulau pe şolduri şi o cămaşă verde pal, care-i punea în evidenţă verdele ochilor. Chipul bronzat contrasta cu albul dinţilor.

— Haide, vino, spuse el punând mâna pe braţul tinerei fete. Tocmai am închiriat această maşină şi te pot conduce unde vrei.

Spunând asta, deschise portiera şi-i ordonă Dorotheei să ia loc. Ea se trânti pe scaunul pătat şi ros, fără să spună un cuvânt. Simţurile îi erau în alertă. În ciuda unei aparente seninătăţi, Paul putea în orice clipă să-şi schimbe fizionomia şi să treacă de la cel mai mare calm, la cea mai profundă mânie. „Inevitabil, este un dezechilibrat”. Acest gând o umplu de milă şi de groază.

Paul îşi ocupă locul său, în spatele volanului.

— Ei bine? Vrei să mergi pe munte?

— De unde ştii?

— L-am întrebat pe barman. Ea îl privi năucită.

— M-ai urmărit? Paul înclină din cap.

— Da, recunosc. Îmi reproşezi?

Sub efectul unei teribile emoţii, ea nu răspunse.

— Dorothée, vrei să facem pace?

Vorbea cu o voce blândă, aţintind asupra tinerei fete o privire rugătoare şi fermecătoare.

— Dorothée, eşti supărată?

Sub intonaţia calmă, ea simţea o teribilă iritare şi se crispă.

— N. Nu, deloc. Plănuisem să merg în satul Plaka.

— Se află la şase kilometri. Este foarte frumos, ai să vezi.

— Îl ştii?

— Foarte bine, făcu el, demarând într-un nor de praf, cred că vrei să vizitezi Koto Kithira?

Ea încuviinţă. Aşadar, o ştia şi pe asta. Hotărât lucru, era imposibil să scape de acest bărbat. Bătrânul Chevrolet luă un viraj în ac de păr şi începu să ruleze pe un drum desfundat.

— Însă nu există nimic de văzut în cartierul acela prăpădit, reluă şoferul, ceea ce nu s-ar spune despre Pano Kithira, care este mai vechi, sau despre castelul vechi care domină situl. Dar poate vrei să întâlneşti pe cineva acolo?

Dorothée tăcu chitic. Oare ce-ar trebui să răspundă? Cum putea Paul să ghicească scopul vizitei sale?

— Nu, nu cunosc pe nimeni, minţi ea, străduindu-se să vorbească normal, am schimbat probabil ordinea numelor.

— Este posibil, spuse Paul fără convingere. Buzele sale fin conturate se încreţiră şi începu să fluiere „Singing în the rain”.

Dorothée era convinsă că Paul ştia totul despre planurile şi intenţiile sale. Regreta că-l minţise, dar era prea târziu pentru a reveni asupra declaraţiilor ei în legătură cu vizita la Plaka.

— Ţine-te bine, anunţă şoferul, drumul este într-o stare deplorabilă.

Chevroletul gemea din toate încheieturile. Drumul şerpuia urcând în pantă abruptă printre măslini, roşcovi şi palmieri. Cântecul strident al greierilor umplea spaţiul. Paul conducea repede şi cu îndemânare, totuşi cu o anumită nervozitate care nu-i scăpă deloc Dorotheei.

— Nu eşti prea vorbăreaţă astăzi, observă el liniştit.

— Nu, mai bine spus am petrecut o noapte neplăcută.

— Din vina cui? zâmbi el, fără să înceteze să privească drumul. Trebuie să spun că nici eu n-am dormit foarte bine.

Vocea caldă şi mângâietoare avu asupra tinerei fete efectul unei melodii. O privire piezişă spre însoţitorul său o făcu să descopere un profil de statuie greacă pe un gât puternic şi musculos.

— Mărturisesc că m-am comportat faţă de tine ca un

mitocan, continuă el schimbând viteza, şi te rog să mă ierţi. Trebuie să spun că nu e vina ta.

Spunând asta, râse vesel. Îngrămădită în scaun, tânăra fată nu scoase o vorbă. Pe măsură ce Paul îi vorbea, se simţea liniştită. Oare este posibil ca acest bărbat care o ţinuse în braţe să fie un asasin josnic? îi cercetă mâinile fine şi bronzate care ţineau volanul. Cu siguranţă, arătase o forţă puţin obişnuită, dar erau mâini de artist, nu de ucigaş.

— Nu spui nimic?

— Sunt puţin obosită, Paul. Cât despre aseară... după cum spui, nu eram în apele mele.

— Este o promisiune pentru viitor? o întrebă cu un zâmbet maliţios.

— Nu... ştiu nimic, spuse ea cât mai demn posibil, nu mai ştiu nici unde sunt.

— Confidenţă pentru confidenţă, nici eu.

Paul începu să râdă şi ea îl imită. Bănuielile Dorotheei se risipiră ca norii alungaţi de vânt. Brusc, totul i se părea limpede ca această zi splendidă şi acest cer de un albastru absolut.

— Sunt mulţumit că te-am întâlnit astăzi, eu însumi mă pregăteam să fac o excursie la castelul care se află exact deasupra patului Plaka. Este foarte frumos acolo sus, vei vedea.

Puţin după aceea apăru satul. Căsuţe mici, albe, unele deasupra altora, prinse pe coasta muntelui. Era puţin mai răcoare decât în câmpie.

— Îţi ofer un pahar, spuse Paul, părăsind Chevroletul sub un platan uriaş.

Se îndreptară amândoi spre una din cafenelele în aer liber, tipice pentru Cythere, având deasupra o boltă înfrunzită. Dorothée pătrunse acolo în spatele lui Paul. Plutea un parfum de patiserie. Se instalară la o mică măsuţă rotundă turnată, ce se afla la umbra plăcută de verdeaţă şi comandară răcoritoare.

— O ţigară? întrebă Paul, întinzând însoţitoarei sale portţigaretul de aur.

Ea refuză şi, după ce fuseră serviţi, el continuă.

— Mă miră că n-ai vizitat încă această regiune.

— Nu sunt aici decât de două zile.

— Şi în sejururile tale precedente?

— Este prima dată când pun piciorul pe Cythere. Patronul meu vrea să-i desenez colecţia de revenire. Se va numi „îmbarcarea pentru Cythere”.

Pentru un motiv necunoscut, Paul se posomorâse. Nu mai zâmbea şi strălucirea ochilor căpătase reflexe metalice.

Impresionată de această transformare, Dorothée tăcu. Paul aşteptă ca ospătarul cafenelei să le aducă ce voiau să consume, înainte de a spune pe un ton tăios:

— Minţi, Rita!

Dorothée ameţi. Iată, iar începea. O clipă, se lăsase legănată de-o iluzie şi acum se găsea confruntată cu o realitate dură. Paul era un psihopat periculos, totul dovedea asta la el, iritabilitatea şi schimbările de dispoziţie. Acum, bărbatul părea pradă unei agitaţii suspecte. Chipul frumos devenise dur.

— Nu încetezi să minţi, spuse el, ai minciuna în sânge şi nu este nimic de făcut pentru a te vindeca.

— Paul, calmează-te.

— Am fost nebun să cred că te-ai fi putut schimba în atât de puţin timp. Şi totuşi.

Luă în mână bărbia mică a Dorotheei şi o obligă să-l privească în ochi.

— ...Totuşi, când îţi cercetez chipul, nu văd decât inocenţă şi sinceritate. Oare eşti un înger, sau un demon?

— Niciunul, nici celălalt, replică Dorothée cu prudenţă, eliberându-se blând. Dar tu, cine eşti?

O flacără se aprinse în ochii verzi.

— Vei fi uimită, când vei afla.

„Oh, nu!” se gândi ea cu amărăciune.

— Te rog, să nu ne certăm, oftă ea, nu astăzi.

Paul păru încântat, ca un copil care vede că i se oferă o jucărie nouă.

— Oh, da! Să facem un armistiţiu de-o zi, vrei?

— Atunci, să nu-mi mai spui Rita. Numele acesta mă deranjează.

El îşi trecu mâna prin părul des al Dorotheei şi o puse pe ceafă, atrăgând-o spre sine.

— Rămâne stabilit, Dorothée.

Buzele li se uniră într-un sărut lung şi pasionat. Ca de fiecare dată când Paul o săruta, Dorothée îşi pierdu controlul raţiunii şi răspunse cu înflăcărare la sărut. Se despărţiră cu regret parcă, îşi terminară paharele şi se îndreptară spre Chevrolet.

— Te duc să vizitezi castelul fortificat, anunţă Paul, datează din timpul ocupaţiei veneţiene.

Fu întrerupt de o voce:

— Domnişoară Hugo!

Dorothée se întoarse şi zări faţa tăbăcită şi zâmbitoare a preotului ortodox. Îl salută cu un gest. Inima îi bătea să-i spargă pieptul văzându-l că se apropia.

— Bună ziua, spuse popa, ce vânt bun vă aduce în satul meu?

— Domnul Ruault mi-a propus o plimbare turistică. Ochii albaştri şi pătrunzători ai preotului se îndreptară asupra însoţitorului Dorotheei.

— Încântat, murmură el.

Apoi, înainte de a se îndepărta, crezu potrivit să adauge:

— Dacă aveţi nevoie de mine, domnişoară, ştiţi unde să mă găsiţi.

Ea răspunse printr-un semn afirmativ şi apoi, mai mult moartă decât vie, se aşeză lângă Paul. Acesta dădu înapoi, trecu în viteza întâi şi demară.

— Iată că minţi permanent, constată Paul cu asprime. De ce nu mi-ai spus din ce motiv voiai să vii la Plaka? Pariez că

popa locuieşte la Koto Kithira.

— Este exact, mărturisi ea, pe un ton degajat, am uitat să-ţi spun.

Paul schimbă viteza şi-i aruncă o privire exasperată. Tânăra fată îşi adună tot curajul.

— Astăzi este o zi de armistiţiu, să încercăm să ne supunem lui.

— De acord, dar cu tine este dificil.

Se lăsă o tăcere tensionată. Bătrânul Chevrolet mergea înainte cu un hârâit de oboseală. Drumul urca abrupt şi Dorothée observă încă o dată, cu teamă, prăpastia fără fund care se deschidea la stânga sa.

Ridicând privirea, zări contururile crenelate ale castelului care domina toată insula.

— Este punctul culminant din Cythere, îi explică şoferul. Veneţienii l-au construit pentru a respinge invaziile turceşti. Este în întregime din piatră cioplită şi te întrebi prin ce mijloace le-au asamblat acolo sus. Cariera se află în cealaltă extremitate a insulei.

— Pare să cunoşti bine Cythere.

— N-am mai fost niciodată aici, deşi mă gândeam la asta de mult timp. În vara aceasta m-am hotărât.

— Ce te-a împiedicat să vii mai curând? El ridică din umeri.

— O grămadă de lucruri. Viaţa, pur şi simplu.

Cu aceste cuvinte, angajă vehiculul pe un drum lateral, apoi se opri lângă un brad.

— Să coborâm, spuse el. Restul drumului îl vom parcurge pe jos.

Dorothée coborî din maşină şi inspiră profund aerul parfumat cu cimbrişor şi mentă.

— Vii? spuse Paul trecându-şi cu familiaritate un braţ în jurul taliei sale.

Ea nu se supără şi, împreună, o luară pe o cărare mărginită de drobiţă în floare. Dorothée simţi din nou un

calm imens şi-şi îmbrăţişă la rândul său însoţitorul.

Puţin după aceea, tot îmbrăţişaţi, se aflau în faţa donjonului de vest a cărui masă impozantă şi pătrată se contura pe albastrul orbitor a cerului. Paul părea relaxat. O făcu pe tânăra fată să viziteze un pod mobil ros de carii, apoi trecând pe sub un cerdac acoperit cu muşchi, îi arătă o curte mare părăsită, unde ierburile sălbatice creşteau în dezordine.

În clipa când ei soseau, câţiva turişti părăseau vestigiile castelului fortificat. Cucerită de frumuseţea calmă a locurilor, Dorothée punea nenumărate întrebări cărora Paul le răspundea adăugând o mulţime de amănunte interesante. „Are dreptate să se pretindă arhitect”, se gândi, înfiorându-se fără voia sa. Cu siguranţă era, şi acest gând o reconfortă pe tânăra fată.

Curând se aşeză pe un pervaz acoperit cu iarbă. Paul o îmbrăţişă mai strâns pe Dorothée, care-şi lăsă capul pe umărul musculos al bărbatului. El îşi afundă faţa în părul blond care-l sufoca.

— Miroşi bine, murmură. Cred că sunt într-adevăr îndrăgostit de tine.

Dorothée nu spuse nimic, prea fericită pentru a răspunde, iar el reluă:

— Există în viaţă momente privilegiate, pe care nimeni n-are dreptul să le strice.

— Aşadar, nu-mi mai porţi pică? El o strânse mai puternic.

— Ba da, am o ciudă teribilă pe tine, mă faci să sufăr şi totuşi nu pot concepe nici măcar o zi din viaţa mea, fără să te văd sau să te ating.

— Îţi complici viaţa. Erika îmi spunea alaltăieri că nouă francezilor, ne lipseşte simplitatea.

— Cine este Erika?

Chipul Dorotheei păli. Tocmai comisese o gafă vorbind despre Erika. Înainte de a răspunde, îşi spuse că era

nechibzuită şi proastă.

— O tânără nemţoaică pe care am întâlnit-o pe plajă.

— Nu este oare tânăra femeie care a fost asasinată? întrebă pe un ton uniform.

— Da, ea este…

Paul se închise într-o tăcere pe care Dorothée o considera revelatoare. Sări în picioare, risipind pentru totdeauna farmecul momentului.

— Să plecăm, vrei?

O mare umbră întunecă natura şi un tunet surd bubui în depărtare. Un nor îmbibat cu apă tulbură lumina cerului.

— Vrei să mâncăm la prânz la Plaka?

— Nu-mi este foame, răspunse Dorothée pe un ton tăios.

— Eşti suspicioasă.

Ea plecă privirea şi Paul o luă pe urmele sale.

Cum ieşiră din castelul fortificat, îi surprinse furtuna. O ploaie puternică de vară potopea muntele. În câteva clipe, cărarea fu mocirloasă şi arborii sclipeau, şiroind de apă. Un miros puternic de humus urca din pământul ud.

— În maşină, repede! strigă Paul.

Începură să alerge. Ploaia acoperi cu pete moi închise la culoare rochia roz ca piersica a Dorotheei. Pe cer se adunaseră nori, făcând umbra pădurii mai deasă. Tânăra fată se împiedică de o rădăcină. Simţi o durere ascuţită în gleznă şi se ghemui strângând în mâini locul dureros.

Paul alergă lângă ea.

— Te-ai lovit?

— Mi-am scrântit glezna.

O ajută să se ridice şi ea trebui să se sprijine de el. Fiecare pas îi cauza o suferinţă cumplită. Bărbatul o ridică în braţe şi continuă să meargă spre maşină. Erau complet uzi când ajunseră la ea. Paul o aşeză cu delicateţe pe Dorothée pe scaunul din faţă, apoi intră şi el şi închise portiera şi geamul.

— Te simţi mai bine?

— Va trece.

O linişte apăsătoare se lăsă în interiorul Chevroletului şi un timp nu se auzi decât ropotul ploii pe acoperişul maşinii. Paul îşi aprinse o ţigară şi inspiră profund fumul.

— Demarează! spuse Dorothée pe un ton dur.

— Nu ştiu ce te-a adus într-o aşa proastă dispoziţie, dar îţi atrag atenţia că eşti pe cale să violezi pactul nostru.

Ea nu zâmbi.

— Asta se întâmplă de fiecare dată când îmi amintesc de Erika. Moartea sa mi se pare nedreaptă şi absurdă. Şi doresc mult ca asasinul să fie repede arestat.

— Cine n-o doreşte?

— Nu ştiu.

Paul îşi strivi ţigara în scrumiera ce dădea pe dinafară de mucuri de ţigară.

— S-ar spune că mă acuzi, glumi el. Dar am un alibi excelent.

Dorothée era prea tulburată pentru a sesiza gluma.

— Ah da? Care? spuse ea cu neîncredere.

— La ora crimei, tocmai mă pregăteam să cinez cu tine.

— Nu, ai sosit exact după. O ştiu, pentru că tocmai mă uitasem la ceas.

— Poate. A trebuit să mă opresc la băcan şi la Costa, de unde am cumpărat sticla de vin alb.

— Sticla de vin alb! strigă Dorothée cu un râs isteric. El o prinse de umeri.

— Dorothée, exclamă îngrozit, crezi cu adevărat ceea ce eşti gata să spui?

— Da, cred! replică ea cu o înflăcărare apropiată de exaltare. Şi acum, ucide-mă dacă vrei, mi-e absolut egal.

Capitolul 6

— Eşti nebună! Nebună de legat!

Dorothée începu să plângă în hohote. Tensiunea acelei zile, furtuna în plină desfăşurare, durerea care-i zvâcnea în gleznă şi, mai ales, această enigmă a bărbatului pe care-l iubea şi-l ura în acelaşi timp, toate acestea terminară prin a-i distruge echilibrul. O lăsaseră nervii. Acum plângea, cu fruntea rezemată de geamul pe care şiroia ploaia.

La rândul său, bărbatul o privi îndelung, cu o furie neputincioasă.

— Nebună! repetă el, cu buzele strânse.

Plânsul Dorotheei se înteţi. Amuzat de atâta suferinţă, Paul îşi puse în cele din urmă o mână pe umărul tinerei fete. Prin ţesătura fină şi udă, îi percepu căldura pielii. Corsajul înmuiat de apă, nu mai ascundea nimic din admirabila rotunjime a sânilor.

— Nu plânge, murmură Paul, calmat.

— Vreau să mă întorc acasă.

— Te voi conduce imediat.

— Nu, acasă, la Paris. El izbucni în râs.

— Asta este mai dificil. Dorothée îşi scutură părul ud.

— Tu eşti mai puternic, declară ea, cu o voce răguşită.

Simţea mâinile lui Paul asupra ei, dar nu se retrase. Poate aşteptase acest gest încă de la început. Mânată de un brusc impuls, se strânse cu înfrigurare lângă el. O voce ironică îi murmură la ureche:

— Iar tu, eşti cea mai adorabilă zăpăcită pe care am cunoscut-o vreodată. Păcat că ne despart atâtea lucruri.

Ea ar fi vrut să-i pună întrebări asupra noului mister, dar n-avu putere. Dorothée se simţea pierdută. Crezu că leşină când o gură însetată puse stăpânire pe a sa, tăindu-i respiraţia. Tremurând de-o dorinţă pe care n-o mai simţise niciodată, îi răspunse la sărut.

— Îmi placi mai mult astfel, Dorothée.

„Nu, se gândi ea, astea nu sunt mâini de ucigaş”. Paul o sărută din nou, luându-i orice posibilitate de a răspunde.

Ploaia se opri la fel de brusc cum începuse. Raze strălucitoare străpungeau norii, irizând în mii de culori aburul ce rămăsese sub pădure. Paul porni maşina.

— Să mergem să prânzim, asta îţi va face cel mai mare bine.

O jumătate de oră mai târziu, se aflau aşezaţi la o masă sub eucalipţi, într-o tavernă, unde se mânca peşte. Un chelner le aduse farfuriile şi le umplu paharele cu vin alb rece.

— Pentru noi, spuse Paul. Dorothée ridică paharul.

— Pentru noi.

— Ce-ţi face glezna?

— Aproape bine.

Paul începu să mănânce cu poftă un porc de mare la grătar, stropit cu ulei de măsline şi lămâie.

— Vorbeşte-mi despre tine, spuse el. Dorothée se încordă, în defensivă.

— Ţi-am spus deja totul.

— În acea seară te-am întrebat dacă aveai un iubit sau un logodnic. Mi-ai răspuns că n-are importanţă.

Dorothée îşi dădu seama că amintirea lui Philippe n-o mai chinuia. Pe viitor, se putea gândi la el, să vorbească despre el, ca despre un prieten oarecare.

— Am fost logodită timp de trei ani.

— Trei ani? Doamne! Să nu-mi spui că eşti de modă veche.

— Am fost.

— Şi ce s-a întâmplat?

Dorothée gustă din peştele său, al cărui gust îl găsi delicios.

— Philippe Launay, acesta este numele fostului meu logodnic, era un bărbat ambiţios. De altfel, a fost întotdeauna. Eu, nu eram decât o simplă stilistă la Bruno,

aşa că…

— Dar ai promovat, pentru că desenezi colecţia de toamnă.

— Da, dar mi-au trebuit câţiva ani de muncă îndârjită pentru a ajunge la acest rezultat. Când l-am cunoscut pe Philippe, eram încă studentă la arte frumoase.

— Nu-mi spune că el te-a părăsit.

— Ba da! Era grăbit să se instaleze într-un loc. Este medic.

— Înţeleg.

— Aşa că, s-a căsătorit cu o moştenitoare bogată.

— Şi tu?

Tânăra fată ridică nepăsătoare din umeri.

— La început am suferit, apoi cu timpul m-am resemnat. Fiecare îşi urmează destinul, cu siguranţă este mai bine aşa.

— Moştenitoarea trebuie să fie teribil de bogată, pentru ca acest imbecil să renunţe la tine.

Dorothée nu se putu stăpâni să nu râdă.

— Putred de bogată şi urâtă.

— Nu mă mira asta, spuse Paul, brusc serios; aşa cum se întâmplă în romane. Tânăra fată săracă, dar care este frumoasă ca lumina zilei, este părăsită pentru căsătoria cu o sperietoare bogată.

O ironie nejustificată i se ghicea în voce.

— Şi totuşi, aşa s-a întâmplat.

— Nu spun contrariul, Dorothée.

El ezitase înainte de a rosti numele tinerei fete, ca şi când ar fi fost tentat s-o numească Rita.

— Paul! Nu mă crezi?

— Ba da, desigur.

Continuară să mănânce în tăcere. Dorothée îşi cerceta pe ascuns însoţitorul. Era palid sub bronz; soarele arunca o rază roşie pe şuviţele sale brune. Dorothée de-abia îl întâlnise de trei zile, dar i se părea familiar, ca şi când l-ar fi

cunoscut dintotdeauna. Se gândi vag la Agnes care se plictisea probabil în biroul de pe strada Vaugirard. Dumnezeule, cât de departe erau toate acestea. N-am tras încă nicio linie în caietul de schiţe, se gândi ea. Dacă asta continuă, cariera îmi va fi compromisă. Se miră de seninătatea cu care privea o asemenea catastrofă.

— Şi tu, Paul? îndrăzni ea, cu speranţa de-a afla ceva despre el. Ai avut deja…

— Nu ţi-am spus deja că am divorţat? Dorothée se tulbură.

— Ba da, aşa cred.

— Ce vrei să ştii?

— Totul, spuse ea cu o înflăcărare surprinzătoare. Paul umplu din nou paharele. Ezita, în mod vizibil.

Poate se întreba dacă Dorothée era demnă să-i asculte confidenţele. Gustă din pahar în linişte şi până la urmă se hotărî.

— Cred că ţi-am mai spus că sunt arhitect. M-am instalat la Roma. Ador acest oraş şi apoi…

Mai bău încă o înghiţitură, ca pentru a-şi face curaj.

— …femeia pe care o iubeam era din Roma.

— Ai… iubit-o mult?

El păru că nu observă gelozia ce-i tremura Dorotheei în voce.

— Ţineam enorm la ea. Era fiica unui aristocrat scăpătat. M-am căsătorit cu ea. Ornella mă iubea în felul său. Dar în acea perioadă eram prea tânăr, prea exclusivist.

Dorothée îl asculta cu pioşenie. Sinceritatea lui Paul era neîndoielnică. Se exprima cu seninătatea dezamăgită a fiinţelor care suferiseră.

— Ce vârstă aveai?

— Douăzeci şi cinci de ani. Acum am cu zece ani mai mult. Pe scurt, într-o zi am observat că Ornella mă înşela. Te-ntrebi probabil cu cine…

— Exact. Dar dacă nu vrei, nu-mi spune…

— De ce nu? Soţia mea mă înşela puţin cu toată lumea. Prieteni, relaţii trecătoare...

— Tu ai cerut divorţul?

— Oare ce-ai fi făcut în locul meu? Dorothée îşi încruntă sprâncenele subţiri.

— Aş fi încercat să-i înţeleg motivele.

El o privi cu mirare, ca şi când tocmai îi descoperise o nouă faţetă a caracterului.

— Asta dovedeşte că nu eşti bărbat, spuse cu un zâmbet forţat. La ce ţi-a folosit, cu logodnicul tău prost?

— Să-i înţeleg mai bine pe bărbaţi.

Paul scutură din cap. O cută i se săpă între sprâncene.

— Faţă de anumite femei, bărbaţii sunt de o simplitate dumnezeiască, replică el aţintindu-şi privirea asupra tinerei fete, până când aceasta lăsă ochii în jos. În tot cazul, Ornella era o nevrotică, un fel de nimfomană din înalta societate a Romei. Nu mai puteam continua să trăiesc lângă ea.

Tăcu şi, câteva clipe, Dorothée crezu că va sparge paharul. El se mulţumi să-şi fumeze ţigara. Treptat, îşi reveni.

— Dorothée, spuse el brusc, ţi-ar plăcea să ai copii?

— Da, răspunse aceasta fără ezitare. El schiţă un zâmbet ironic.

— Nu te temi că-ţi vei pierde pentru totdeauna silueta?

— Sunt foarte sigură c-o voi regăsi. Dar nu ţi-ai terminat povestirea.

— Nu mai am nimic de adăugat. Am cerut divorţul şi l-am obţinut. Am luptat şi până la urmă am reuşit s-o uit pe Ornella.

Tânăra fată îşi goli paharul.

— Mă întreb asta, spuse ea calmă. Paul se încruntă.

— Explică-te.

— Mi se pare că ai nişte socoteli de reglat cu femeile, atâta tot.

El încuviinţă cu un aer posomorât.

— Nu din cauza Ornellei.

— Atunci, din cauza Ritei?

— Te îndoieşti?

„Tot misterul se află aici, îşi spuse tânăra fată. Mi-aş da zece ani din viaţă pentru a afla cine este această frumoasă Rita”. Paul îşi împinse scaunul şi se ridică. Evident, buna sa dispoziţie dispăruse. O cerceta pe Dorothée cu acea duritate pe care ea învăţase s-o cunoască.

— Ridică-te, spuse pe un ton brutal, te conduc. Armistiţiul s-a încheiat.

Partea a doua
ÎN CĂUTAREA RITEI

Capitolul 7

Se însera. În picioare, pe terasă, Dorothée contempla marea pe care-o putea auzi murmurând fără încetare. Tânăra fată făcuse o baie şi-şi schimbase rochia de bumbac roz ca piersica, pe o ţinută de muselină mov, brodată cu roşu deschis. Era încălţată cu pantofi de lac, cu tocuri înalte. Părul bogat se revărsa pe umeri şi pe spate.

Întorcându-şi privirea de la caietul de schiţe, încă gol, care zăcea pe masa joasă din camera de zi, Dorothée se refugiase pe terasă, în speranţa de a-l vedea pe Paul sosind. Acesta o condusese acasă. Tot timpul drumului nu-şi descleştase fălcile. Acum, absenţa sa apăsa greu asupra casei.

„Oare îl voi mai vedea?” se întreba ea cu teamă. Acum se înnoptase. Pe cerul de culoare cenuşiu-albastră, stelele se aprinseră ca nişte prisme. Dorothée nu vedea frumuseţea naturii. Pur şi simplu, aştepta. Zgomotul surd şi continuu al unui motor o făcu să tresară. „El este!” Cu inima palpitând, pândea zgomotul ce se apropia.

Într-un gest copilăresc, alergă în camera de zi, aprinse o aplică şi se aşeză pe canapea, înarmată cu un creion şi cu caietul de schiţe pe genunchi.

Maşina se opri în faţa casei şi auzi portalul scârţâind din balamale. Apoi, în grădină răsunară paşi, înăbuşiţi de gazon. Cineva suia treptele peronului. O clipă mai târziu, vizitatorul apăsă pe sonerie. Dorothée strigă cu o voce pe care se strădui s-o facă naturală:

— Intră, uşa este descuiată.

Aceasta se roti şi în pragul camerei de zi apăru un bărbat.

— Bună seara, spuse el. Sper că nu vă deranjez prea

mult.

Era popa. Dorothée îşi puse caietul pe masa joasă şi se ridică, încercând să-şi stăpânească decepţia.

— Nu, bineînţeles. Luaţi loc, părinte.

Preotul se aşeză pe un fotoliu, strângându-şi sutana. Lumina de culoarea ambrei a abajurului dădea luciu pometţilor săi proeminenţi şi bronzaţi. Ochii îi scânteiau.

— Vreţi să beţi ceva? întrebă Dorothée.

— Nu, domnişoară, nu voi rămâne mult timp. Treceam pe strada dumneavoastră şi, zărindu-vă pe terasă, am vrut să vă fac o vizită pentru a vedea dacă totul merge bine.

Dorothée se gândi cu spaimă că, dacă Paul sosea, n-ar fi apreciat deloc prezenţa preotului. Numai Dumnezeu ştia la ce s-ar fi putut gândi. Probabil, o va acuza că, împreună cu popa, complota contra lui. Preotul ridică asupra tinerei fete o privire iscoditoare.

— Ei bine, domnişoară, oare totul merge bine? Dorothée îşi reluă locul pe canapea, stăpânindu-şi tremurul mâinilor.

— Perfect, părinte.

— Sejurul la Cythere se desfăşoară cum intenţionaţi?

— Absolut.

Îşi dădea seama că vocea îi era lipsită de convingere. Pentru a-şi veni în fire, aprinse un Camel... Nelinştea îi ajunse la culme văzându-l pe popă umplându-şi pipa cu tabac, apoi aprinzând-o ceremonios şi trăgând câteva fumuri.

— N-aveţi nimic să-mi spuneţi? o întrebă el cu calm.

— Vă asigur că nu.

— Când v-am văzut cu acel bărbat... cum se numeşte oare?

— Paul Ruault.

— Ruault... murmură popa gânditor. Când v-am zărit în compania sa, am fost frapat de atitudinea dumneavoastră.

— Aş putea să ştiu de ce?

— Aveaţi un aer atât de hărţuit, încât m-am întrebat dacă

veniserăţi la Plaka de bunăvoie, sau vă adusese el cu forţa.

— Plănuisem să vizitez locurile şi Paul mi-a propus să mă conducă el cu maşina. Ce este rău în asta?

Un zâmbet maliţios lumină chipul preotului.

— Răul se află acolo unde îl plasează oamenii, replică el, adică peste tot. Dar nu ăsta este scopul meu. Sunteţi liberă să mergeţi şi chiar să vă distraţi cu cine doriţi. Totuşi, văzându-vă cu bărbatul de pe Poseidon, mi-am făcut sânge rău.

— V-aţi înşelat.

— Mi-am spus că veniseţi la Plaka pentru a mă vedea şi că acest bărbat v-a făcut să vă schimbaţi intenţia.

Dorothée îşi strivi nervoasă Camelul şi, fără să-şi dea seama, îl aprinse imediat pe al doilea. Niciunul din gesturile sale nu scăpa atenţiei preotului. Tot mai enervată, tânăra fată se crezu obligată să se explice.

— Este adevărat că mă gândeam să vă fac o vizită. Am întârziat la castel, dar Paul n-are niciun amestec.

— Totuşi, v-a urmărit de la Patras.

— Şi ce-i cu asta? făcu ea agasată.

— Nimic. Evident, asta nu înseamnă nimic.

Se exprima cu o blândeţe biblică, ce sfârşi prin a o exaspera pe Dorothée.

— Exact. Asta nu înseamnă nimic, exclamă ea, cu o ostilitate pătimaşă.

Popa începu iar să-şi aprindă pipa. O făcu un timp îndelungat care i se păru tinerei fete o eternitate.

— Numai în cazul în care acest bărbat nu este suspect, reluă el.

Inima Dorotheei tresări şi aproape încetă să bată.

— Suspect?

Popa înălţă capul acoperit cu o calotă neagră.

— Nemţoaica aceea sugrumată pe plajă, nebunul acela evadat de la ospiciu. Există aici un subiect de gândire, nu?

Tânăra fată îşi stinse ţigara cu o încetineală studiată.

— Părinte, sunteţi pe un drum greşit.

— O doresc, pentru dumneavoastră, copila mea. Comisarul din Cythere este unul din prietenii mei. Am vorbit deja cu el.

Dorothée se îndreptă pe scaunul său, scoţând o exclamaţie înăbuşită:

— Ce i-aţi spus?

— Liniştiţi-vă, n-am adus nicio acuzaţie. Am emis numai o ipoteză.

— Care? întrebă ea, aproape strigând. Popa îi aruncă o privire de milă.

— Atât de mult îl iubiţi? Nu voi înţelege niciodată tânăra generaţie. Ieri, vă era necunoscut, astăzi faceţi totul pentru a-l disculpa.

— Paul nu este vinovat. În seara crimei era aici, cu mine.

— Începând de la ce oră?

— De la ora zece. El păru tulburat.

— Sunteţi gata să juraţi? Costa pretinde că l-ar fi zărit în port la ora zece şi jumătate.

Urmă o tăcere apăsătoare. Tânăra fată îşi frângea mâinile. În mod neştiut, se gândea la sticla cu vin alb şi la punga din hârtie. Numai să le fi aruncat Katherina. Îşi promise să verifice.

— Este uşor de ştiut, replică ea, accentuându-şi cuvintele, îmi închipui că prietenul dumneavoastră comisarul va putea foarte bine să-şi procure o fotografie a acelui alienat care a evadat din spitalul psihiatric.

— Cu siguranţă. A cerut-o prin radio şi-o va avea curând, cu toate informaţiile. Ceea ce nu dovedeşte nimic.

— Cum asta?

— Nu este sigur că nebunul ar fi omorât-o pe nemţoaică, nici măcar că se află la Cythere. Sunt simple ipoteze.

— Vor să-l interogheze pe domnul Ruault? întrebă ea, încleştându-şi mâinile pe genunchi.

Preotul îşi stinse pipa şi o goli într-o scrumieră.

— Comisarul are anumite scrupule în a deranja un turist. Aşteaptă precizări de la comisariatul din Corint.

Adăugă cu un aer ofensat:

— La drept vorbind, el nu prea crede în presupunerile mele. Aici, legea prevede că un om este nevinovat până la proba contrarie.

Dorothée schiţă un zâmbet pal.

— Cu atât mai bine.

— Bine, făcu popa ridicându-se. Oricum vă voi anunţa. Domnul Ruault al dumneavoastră nu este un bărbat obişnuit. Am simţit-o imediat, îndată ce l-am văzut. L-am studiat bine. Nu pare în apele lui.

— Simplă supoziţie.

Dorothée se ridică la rândul său şi strânse mâna preotului, arătându-i prin acest gest că-şi ia rămas-bun. El se înclină uşor.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, totul se va termina prin a se lămuri. Mi-ar plăcea ca asta să nu se facă în detrimentul dumneavoastră, deoarece îmi sunteţi simpatică. Dar cred totuşi că aţi căzut într-o capcană, domnişoară Hugo.

Ieşi rapid, lăsând-o pe Dorothée fără glas.

Tânăra fată pândi paşii care se îndepărtau ai preotului, apoi motorul maşinii care demară. Fără să stea pe gânduri, se năpusti în bucătărie, în căutarea sticlei goale şi a pungii din hârtie. Le găsi sub chiuvetă şi puse mâna pe ele cu un fel de febrilitate puerilă. O voce înfuriată o ţintui locului.

— Bine jucat, draga mea.

Ea se întoarse lent. Paul stătea în cadrul uşii, într-o atitudine nepăsătoare. Cu toate acestea, Dorothée ghici că fierbea de mânie.

— Oare tu eşti cea care a vorbit la poliţie? spuse el pe un ton tăios.

Făcu, ameninţător, un pas înainte. Sticla îi scăpă Dorotheei din mâini şi se făcu cioburi.

Capitolul 8

Dorothée înălţă capul.

— Drept cine mă iei? spuse ea, nu este genul meu să merg să povestesc orice la poliţie.

Paul o privea fix, fără să facă vreun gest. Era plantat acolo, cu braţele atârnând, trăsăturile crispate şi buzele albe.

— Doi poliţişti au apărut la hotelul meu chipurile pentru a consulta fişele completate de clientelă. Ca din întâmplare, au întârziat în mod ciudat asupra celei ce-mi aparţinea.

— Simplă rutină.

— Ah, crezi? o ironiză el. Oare nu m-ai acuzat practic de moartea acelei sărmane fete, în această după-amiază? Ce se petrece oare în micul tău cap, Rita?

Ea îi aruncă o privire exasperată şi se aplecă pentru a aduna cioburile de sticlă. Paul continuă:

— Nu eşti decât o mitomană. Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Şi când te gândeşti că în această după-amiază, la castel şi apoi la restaurant, începusem să mă gândesc că m-am înşelat pe seama ta.

Dorothée termină de adunat cioburile şi le puse în punga de hârtie pe care se duse s-o arunce la pubelă.

— Vrei să-mi vezi paşaportul? spuse ea liniştită; vei vedea o dată pentru totdeauna că mă numesc Dorothée Hugo.

— Este posibil, ripostă Paul cu o siguranţă indestructibilă, dar asta nu înseamnă că n-ai fi putut trece la un moment dat drept Rita.

Dorothée îl privi fără să înţeleagă şi reluă:

— Există oameni care se prezintă sub nume diferite, nu-i aşa? Nu li se cere de fiecare dată un act de identitate.

— Nu văd…

— Cineva te-a cunoscut sub numele de Rita şi nu poţi nega asta.

— Te înşeli întru totul.

— Nu, acum sunt sigur că am dreptate. Ai fi putut să te numeşti la fel de bine Dorothée, care consimt că este numele tău adevărat, ca şi Lise sau Rita.

Asta devenea foarte complicat.

— Vrei să vorbeşti despre un pseudonim?

O licărire sălbatică trecu prin ochii lui Paul.

— Da. Te miră? Toate actriţele au pseudonime şi după câte ştiu, eşti o actriţă remarcabilă.

Această observaţie deşteptă un ecou în memoria Dorotheei, dar fu incapabilă să-l analizeze în acel moment.

— N-am spus nimic la poliţie, se încăpăţână ea. Paul făcu o mină sarcastică.

— Totuşi, acesta ar fi genul de acţiune absolut demn de tine... De acord: absolut demn de Rita.

— Dar n-ai nimic de ascuns poliţiei, remarcă ea repede.

— Nu, desigur. Spune-mi, adăugă el după o pauză, ce căuta afurisitul ăla de popă aici?

Dorothée îl învălui într-o privire vinovată.

— Ah! L-ai văzut?

— Ne-am întâlnit. În ochii săi de vulpoi, am simţit că i-ai povestit probabil nişte grozăvii pe seama mea.

— Nu-i adevărat!

— Minţi aşa cum respiri.

Dorothée se întoarse, gata să plângă. Această situaţie îi provoca greaţă. Luându-i tăcerea drept sfidare, Paul înaintă spre ea şi o prinse fără menajamente de umeri.

— Mărturiseşte aşadar, strigă el, că eşti o ipocrită înveterată. O mincinoasă profesionistă. Nu astfel l-ai pierdut pe Julien?

— Nu cunosc niciun Julien! exclamă Dorothée. Paul o pălmui şi ea se dădu înapoi, albă ca varul şi cu ochii măriţi de stupoare.

— Nu începe iar, îl avertiză.

— Eu sunt cel care comandă, replică el dispreţuitor. Dacă

doresc, te pot nimici.

Începu să înainteze cu un pas neînduplecat. Panicată, Dorothée se dădu înapoi până când spatele i se lovi de perete. Se încordă ca un animal încolţit. În acea clipă văzu ca prin vis un sertar deschis la dreapta sa, pe fundul căruia zărea strălucirea albăstrie a unei lame de oţel. Fără să stea mai mult pe gânduri, strecură mâna acolo, pe furiş. Degetele i se strânseră în jurul mânerului unui cuţit de bucătărie.

Paul continua să înainteze. Gura i se strâmbase într-un rânjet înspăimântător dar, în ciuda a toate, mânia care-l domina nu-i stricase deloc armonia trăsăturilor bărbăteşti. Doar pupilele fosforescente se aţintiră asupra tinerei fete cu o putere hipnotică.

— Paul! Opreşte!

— Ai s-o păţeşti, frumoasa mea, exclamă el cu răutate.

Cedând spaimei, Dorothée înălţă cuţitul deasupra capului.

— Opreşte! repetă ea.

El păru descumpănit. În clipa următoare, începu să rânjească.

— Bine jucat! o ironiză. Să vedem dacă ai curaj să ucizi un om.

Şi îşi reluă înaintarea. Apoi, rămase nemişcat la doi paşi de tânăra fată. Un val de groază se prăbuşi brusc asupra ei, când văzu mâinile întinse ale lui Paul, cu degetele depărtate şi uşor încleştate. „Mâini de persoană care sugrumă!” Nu mai avea nicio îndoială. Trebuia să se apere.

Bărbatul şi tânăra fată se măsurară ca doi duşmani. Ei i se păru că citeşte în privirea lui Paul o poftă intolerabilă şi ridică automat micul său pumn înarmat. El înjură şi Dorothée se încordă, gata să se apere.

— Nu face pe proasta, lasă asta.

— Îndepărtează-te.

— Fir-ar să fie! Lasă cuţitul, este un ordin!

Brusc, sări asupra ei şi-i prinse cu o mână de fier încheietura, răsucind-o. Sub efectul durerii, Dorothée desfăcu degetele şi cuţitul căzu pe pardoseală cu o izbitură metalică. Ea rămase împietrită, cu inima bătându-i slab în piept. Mâinile bărbatului urcau spre gât. „Sunt pierdută”, se gândi Dorothée.

Când degetele lui Paul îi atinseră pielea delicată a pieptului, picioarele Dorotheei se muiară şi se prăbuşi în neant.

— Dorothée!

Paul se grăbi s-o susţină şi-o prinse în braţe.

— Dorothée, răspunde-mi!

Ea de-abia respira şi ţinea ochii închişi. Paul o duse neliniştit pe canapeaua din camera de zi şi plecă în căutarea unei băuturi tari. Reveni după un timp cu o sticlă de Metaxa pe care o descoperise în frigider şi turnă câteva picături pe buzele tinerei fete.

Aceasta din urmă se mişcă gemând. Obrajii palizi se îmbujorară uşor. Paul o întoarse pe o parte şi-i descheie fermoarul rochiei pentru a-i permite să respire mai bine. Îi desfăcu apoi cordonul auriu şi-i scoase pantofii de lac.

— Dorothée, murmură el, aplecându-se asupra tinerei fete.

Dorothée deschise pleoapele şi văzându-l atât de aproape de chipul său, avu o mişcare de-a se da înapoi. Paul îi zâmbea din nou cu un aer înduioşat şi seducător.

— Câte faţete ai? îl întrebă ea slab.

— Dar tu, Dorothée?

Vorbea de acum cu o voce joasă şi suavă, puţin răguşită. Brusc, se aplecă mai mult şi prinse buzele lui Dorothée într-un sărut pasionat. Ameţită, ea dădu capul pe spate şi-şi înnodă braţele în jurul cefei puternice a lui Paul. El murmură:

— Nu mă decepţiona şi de această dată, draga mea.

— Nu, răspunse ea, nu te voi decepţiona.

Cu o mişcare impulsivă, el o ridică în braţe şi sui scara.

— S-ar spune că suntem tineri căsătoriţi, murmură Dorothée.

Chipul lui Paul se înăspri, dar ea nu observă. Bărbatul o aşeză pe Dorothée pe pat şi o dezbrăcă de rochia de muselină. Apoi, se aruncă asupra ei, strivind-o sub greutatea sa. Un tumult de plăceri îi cuceri. Sub mângâierile şi sărutările lui Paul, Dorothée se înfiora şi se arcuia spre el. Avu totuşi o clipă de luciditate rece, în care se întrebă ce se va întâmpla când se va dărui acestui bărbat.

Timp de câteva secunde, revăzu în gând chipul neguros al spiritistului şi pe cel neliniştit al preotului. Amândoi folosiseră cuvântul „capcană” şi cu siguranţă în această capcană Dorothée era gata să cadă. Dar totul îi era egal. Paul ştiuse să-i trezească senzualitatea şi-i era imposibil să i se mai refuze mult timp.

Se lăsă pradă pasiunii amoroase a lui Paul, cu impresia că naviga pe o mare dezlănţuită.

Paul se duse să caute ţigările şi o sticlă cu vin în bucătărie şi urcă din nou lângă Dorothée. Aceasta deschisese un mic radio, în surdină. Notele clare de buzuki se răspândeau în liniştea nopţii.

Paul se aşeză pe marginea patului şi-i oferi Dorotheei un pahar de vin de Creta şi o ţigară, pe care ea le acceptă. Ceva se schimbase în privirea lui Paul, dar n-ar fi ştiut să spună ce, cu exactitate. După un timp, el spuse:

— Ai vrea să mă mai vezi, la Paris?

— Nu cer mai mult, Paul. El zâmbi.

— Am avut nişte încercări grele, dar cu puţină bunăvoinţă, totul se va aranja.

— Este exact ceea ce cred şi eu! exclamă Dorothée. Spontaneitatea sa îl făcu pe Paul să râdă, iar ea îl imită.

— Când mă gândesc că de-abia ne cunoaştem de câteva zile

Paul i se făcu ecou:

— Ce de obstacole n-am avut de depăşit!

Se sărutară din nou, cu o pasiune renăscută. Muzica se opri şi vocea unui crainic făcu un anunţ în limba greacă. Paul şi Dorothée continuară să se sărute. Se sărutau încă atunci când o voce feminină făcu acelaşi anunţ în limba engleză, cu un accent îngrozitor.

— Poliţia caută acum un anume Ruault, presupusul asasin al Erikăi Weiber, o turistă germană…

Urmă o descriere imprecisă a suspectului. Dorothée se încordă. Ruault! Radioul continua să hârâie, ca un instrument diabolic. Emisiunea era bruiată îngrozitor. Paul îi dădu drumul Dorotheei şi-i zâmbi. Părea că nu dăduse atenţie acelui anunţ. De altfel, vocea crainicului continua difuzarea noutăţilor, în limba greacă.

— Ce ai? o întrebă el. Pari brusc neliniştită.

— Nu-i nimic! bâigui Dorothée. Sunt puţin obosită.

Sentimente contradictorii o frământau pe tânăra fată. Toate îndoielile şi toate speranţele dispăruseră brusc. Paul Ruault era un asasin periculos, căutat de poliţie. Cu siguranţă, informaţiile aşteptate de comisarul din Cythere sosiseră. În acest caz, poliţiştii nu vor întârzia să înconjoare casa.

— La ce te gândeşti? întrebă Paul.

Ea îl privi cu tandreţe. Ştia că tocmai i se dăruise unui ucigaş, unui dezechilibrat, dar nu reuşea să-l urască. Fusese atât de blând, atât de minunat. Departe de-a bănui furtuna din sufletul Dorotheei, Paul spuse:

— Îţi voi pregăti o omletă şi o salată. Nu ţi-e foame?

— Puţin.

Îşi dădu seama că nu cinase.

— Odihneşte-te, te voi chema.

Ieşi în pas suplu şi coborî treptele fluierând din nou „Singing în the rain”.

Tânăra fată rămase pe patul desfăcut, nemişcată,

distrusă. De la parter ajungea până la ea zgomot de sertare. Paul continua să fluiere. Brusc, Dorothée fu cuprinsă de panică. Părea de necrezut, dar Paul era periculos. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să rămână la bunul său plac. De altfel, dacă poliţia intervenea, Dorothée nu mai dădea doi bani pe pielea sa. În mod sigur, Paul o va acuza că l-a trădat. Şi atunci… La acest gând, tresări.

— Curând va fi gata, strigă tânărul bărbat din bucătărie, cum preferi omleta?

— Bine coaptă.

Nu era adevărat, dar îşi spuse că astfel câştiga câteva minute. Dorothée îmbrăcase deja blugii şi o bluză când Paul strigă de la baza scării.

— Doamna, este servită.

— Sosesc! strigă ea încălţându-şi tenişii şi înşfăcându-şi poşeta.

— Grăbeşte-te, altfel vin să te iau.

Nu se punea problema să treacă prin camera de zi. Dorothée se aşeză pe marginea ferestrei, se lăsă să alunece afară prinzându-se de ramurile viţei sălbatice.

Se opri, apoi îşi dădu drumul. Solul veni cu brutalitate spre ea, dar fugara reuşi să se ridice imediat. Glezna vătămată începu s-o doară din nou, dar Dorothée nu-i dădu nicio importanţă.

Prin fereastra deschisă îl văzu pe Paul întorcându-se spre bucătărie şi inima i se strânse. În clipa următoare, împinsă de instinctul de conservare, se năpusti înainte.

Tânăra fată depăşise portalul rămas deschis, în clipa în care vocea lui Paul o chema cu iritare şi nerăbdare.

— Dorothée! Dacă nu coborî imediat, urc eu.

Dorothée ajunse la şoseaua ce strălucea în lumina lunii şi începu să alerge cât o ţineau picioarele în direcţia portului.

Capitolul 9

Dorothée ştia că primul vapor al zilei pleca spre Gythion la ora şase dimineaţa. Îşi privi tremurând ceasul. Era ora patru. Portul era complet pustiu. Toate cafenele erau închise, la fel şi taverna lui Costa. Se ascunse într-o cabină mică din apropierea debarcaderului, un fel de debara din scânduri putrezite, în care aranjau odinioară pescarii plasele.

Era învăluită în liniştea în care se auzeau doar ţârâitul insectelor, foşnetul frunzelor de cătină şi clipocitul mării pe stâlpii de susţinere ai pontonului. Fugara respira în aerul umed al nopţii mirosul dulceag de scânduri mucegăite.

În ciuda umezelii călduţe, îşi simţea sângele îngheţat. Era împărţită între două posibilităţi: să se ducă la poliţie, sau să se întoarcă la vilă să-l avertizeze pe Paul. Paul! La amintirea sa, ochii i se înceţoşară şi se înfioră uşor. Se hotărî să se mulţumească însă, cu o a treia posibilitate, la care se gândise încă de la început. Să fugă, să fugă cât mai departe.

Dorothée auzi paşi ce răsunau pe macadamul din piaţă. Atunci se strânse în ascunzătoarea sa, neîndrăznind să respire. Printr-o spărtură între două scânduri vedea o parte a pieţei. Brusc, un bărbat intră în câmpul său vizual. N-avu nicio greutate în a recunoaşte, în lumina slabă a lunii, silueta lui Paul.

— Dorothée! strigă el. Ştiu că eşti aici.

Cu aceste cuvinte, dispăru într-o parte a tavernei, dar tânăra fată continua să-i zărească umbra pe care lumina lunii o proiecta în piaţă. El strigă din nou:

— Dorothée, nu face pe proasta! Ce te-a apucat? Ea strânse din dinţi, apăsându-şi pieptul. Ştia că nu se punea problema să se arate.

— Dorothée! Până la urmă mă supăr!

Pocniră câteva obloane. O voce indignată şi somnoroasă

ordonă linişte. Bărbatul făcu stânga-mprejur. Aruncă privirea peste tot şi o opri asupra cabinei mici. Cu ochiul lipit de spărtură, Dorothée îl văzu venind spre ea şi recunoscu după pasul încordat, dimensiunile mâniei sale. Tânăra fată sări afară din cabină şi o luă la fugă ca un iepure.

— Dorothée! strigă Paul.

Se năpusti pe urmele ei. Speriată, Dorothée alerga, alerga. O privire rapidă pe ceas îi arătă că era ora patru şi jumătate. „Nu voi rezista până la ora şase!” se gândi, înnebunită. Auzea în urma ei paşii urmăritorului şi observă, cu groază că el câştiga teren.

— Dorothée! La naiba, opreşte-te!

Picioarele fugarei se afundară într-un sol moale. Ajunsese la plajă. Se simţea epuizată, cu respiraţia tăiată. Bărbatul îi prinse o parte din bluză, care se rupse ca hârtia. Sleită de puteri, Dorothée se prăbuşi pe nisip. Se gândi în mod sumbru că va muri în acelaşi loc ca Erika. Rămase încremenită în loc, în faţa lui Paul, care înainta înjurând.

Acesta se lăsă să cadă lângă ea, de asemenea gâfâind.

— Pot să ştiu ce sens are asta? o întrebă cu o voce severă.

— Nu vreau să te mai văd.

— Prima noutate. Pot să ştiu motivul? Nu putea fi vorba de asta.

— N-am nimic să-ţi spun. Fac ce vreau.

Încercă să se ridice, dar o mână necruţătoare o ţintui la pământ.

— Crezi? mormăi el.

— Lasă-mă.

Paul o strânse mai puternic.

— Ce-mi reproşezi?

Se apropiase de tânăra fată şi respiraţia îi ardea obrazul. În zadar se zbătea. Paul începu să râdă.

— Eşti o mică proastă. Ridică-te.

O obligă să se pună pe picioare cu o mână de fier.

— Unde mergem? întrebă ea strâmbându-se.

— Acasă. Am făcut o omletă delicioasă şi intenţionez s-o guşti. Apoi, un somn bun îţi va face foarte bine. După câte văd, lipsa somnului te face nervoasă.

O obligă să pornească la drum, răsucindu-i braţele la spate.

— Înainte! se răceşte omleta. Adăugă cu o voce răguşită:

— Mâine, vom face din nou dragoste.

— Eşti un monstru. Mă doare.

— Atunci mergi drept, făcu el, eliberând-o. Urcară împreună panta până la vilă. Paul o ţinea cu amabilitate de braţ pe Dorothée, dar aceasta ştia că la cea mai mică reacţie şi-ar fi intensificat strânsoarea. Începu să meargă cuminte. „Voi pierde primul vapor. Al doilea este la ora opt”. Ideile i se încurcau. Se întreba din ce motiv nu apăruse poliţia.

Cu siguranţă, poliţiştii se temeau să nu pună în pericol viaţa Dorotheei, printr-un atac nepotrivit. „Capcană mortală”, spusese spiritistul... „Pe scurt, sunt ostatică”, îşi spuse reţinându-şi lacrimile.

Puţin mai târziu, Dorothée lua loc în faţa lui Paul, la masa mică din bucătărie. El o servea din belşug, anunţând felurile de mâncare cu o mândrie copilărească.

— Salată cu bucăţele de slănină, omletă cu brânză, bine coaptă, brânză de capră, cireşe şi piersici.

Tânăra fată zâmbi forţat.

— Ştii, nu-mi este foame...

— Mănâncă! La vârsta ta trebuie să te hrăneşti.

Ea lăsă nasul în jos în farfurie. Lumina plafonierei îi făcea obrajii lucioşi şi alunga umbra albastră a genelor. Aruncând o privire la ceas, văzu că acum era ora cinci dimineaţa. Noaptea pălise şi la orizont era deja o tentă cenuşie. Mâncând cu poftă, Paul vorbea fără încetare.

— La Paris, locuiesc în apropiere de piaţa Étoile. Tu?

— La… ezită… mă gândesc să mă mut. Paul ridică asupra ei o privire radioasă:

— Este cel mai bine s-o faci. Eu am un apartament imens şi te invit acolo. Pentru toată viaţa.

Dorothée îndrăzni să zâmbească.

— Suntem foarte obosiţi amândoi. Propun să mergem să dormim. Ne vom lămuri mâine.

După o pauză, el adăugă:

— Te iubesc, Dorothée.

— Ce este cu Rita în toate astea?

— Tu nu eşti Rita. Acum am această certitudine. În orice caz, îi semeni. Fizic, vreau să spun. Asta m-a indus în eroare.

— Întotdeauna vorbeşti în ghicitori, observă ea cu amărăciune.

Paul se ridică înăbuşindu-şi un căscat.

— Este o poveste lungă. Promit să ţi-o spun mâine dimineaţă. Apoi, vei hotărî dacă vrei să rămâi cu mine, sau să pleci pe drumul tău.

Părea ciudat de senin. „Calmul dinaintea furtunii”, se gândi tânăra fată. Se gândea la vaporul ce va apărea într-o oră. O cuprinse o tristeţe inexplicabilă şi se simţi teribil de singură şi de descurajată. Se ridică la rândul ei, clătinându-se. Paul o îmbrăţişă şi Dorothée îi întinse buzele cu un fel de resemnare desperată. În timp ce-o săruta, ea se întreba de ce nu intervenea poliţia, apoi îşi spuse că, oricum, ea nu va aştepta.

— Vino, spuse Paul blând, conducând-o afară din bucătărie.

Urcară scara îmbrăţişaţi. Dorothée îşi înghiţea lacrimile. Îşi imagina perfect cum va fi a doua zi, pentru Paul. Katherina îl va găsi în vilă singur, în cazul în care poliţia nu va lua asupra ei sarcina să-l trezească.

— Te iubesc, repetă Paul, când ajunseră în cameră.

— Şi eu, răspunse Dorothée.

Era sinceră. Aurora dădea o nuanţă cafeniu-aurie obloanelor, când cei doi iubiţi se culcară.

Paul adormi imediat, ca un copil. Era ora cinci şi jumătate.

„Acum!” Dorothée se strecură afară din pat. Oboseala îi amorţise membrele, pleoapele i se îngreunaseră, dar tânăra fată se hotărâse. Dragostea pentru Paul ţinea de fascinaţie, trebuia să scape de ea, cu orice preţ.

Pândi respiraţia regulată a bărbatului, apoi, cu inima strânsă, părăsi camera în vârful picioarelor.

Partea a treia
FUGA

Capitolul 10

— Astăzi nu pleacă niciun vapor, bombăni funcţionarul, cârmacii fac grevă.

Debarcaderul era gol. Dorothée întrebă:

— Şi când se va sfârşi greva?

Celălalt ridică din umeri cu un aer resemnat.

— Vom vedea. Poate în această seară, poate mâine...

— Nu există niciun mijloc pentru a ajunge la Gythion?

Celălalt se scărpină în claia deasă şi încâlcită ce-i ţinea loc de păr.

— Nu, niciunul. Dar există un alt vapor, Achille, care vă poate duce direct la Pireu. Bineînţeles, este mai scump.

— Asta-mi este perfect egal. La ce oră este plecarea?

— Într-o oră sau două, făcu el, pe un ton neclar, vedeţi că n-a sosit încă.

— Voi aştepta.

— Vreţi biletul acum?

Ea încuviinţă şi bărbatul scoase din buzunar un carnet îngălbenit, din care desprinse un bilet.

— Două sute de drahme, vă rog.

Dorothée părăsi localul jalnic, numit în mod pretenţios agenţie maritimă şi cu un pas şovăitor se îndreptă spre una din cafenelele mici. Aceasta tocmai se deschisese. Un chelner adormit aranja scaunele în jurul meselor rotunde. Tânăra fată se aşează şi comandă o cafea neagră dublă.

De-abia băuse două înghiţituri dintr-o băutură negricioasă şi aburindă, când o voce bărbătească o interpelă în limba engleză, cu puternic accent german.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, nu sunteţi oare cea care vorbea cu Erika pe plajă?

Dorothée clipi din ochi recunoscându-l pe însoţitorul

nefericitei. Stătea în faţa ei într-un desăvârşit sacou alb şi ţinea o valiză în mână.

— Da, eu sunt. Am aflat ce s-a întâmplat, domnule. Domnule

— Weiber. Sunt soţul Erikăi. Pot să mă aşez? Cred că aşteptăm acelaşi vapor.

— Vă rog.

Weiber se instală şi-şi trecu mâinile prin părul blond. Era tras la faţă şi, sub ochelarii fumurii, Dorothée bănuia cearcănele întunecate din jurul ochilor.

— Este îngrozitor ce i s-a întâmplat soţiei dumneavoastră, bâigui tânăra femeie. Nu ştiam că sunteţi încă aici.

El schiţă un zâmbet trist.

— A trebuit să îndeplinesc o grămadă de formalităţi. În sfârşit, corpul va fi repatriat mâine. Nu mă mai reţine nimic în locurile acestea detestabile. Mă întorc la Berlin, unde voi găsi o casă goală.

Vocea i se frânse. Chelnerul se apropie şi neamţul comandă de asemenea o cafea. Aşteptă o clipă înainte de a relua:

— Dacă puneam mâna pe secătura care a făcut asta.

— Poliţia ce crede? întrebă Dorothée pe un ton uimitor de calm.

Weiber schiţă un gest fatalist.

— Poliţia bănuieşte un bolnav mental care a evadat dintr-un spital psihiatric acum câteva zile. Ar fi luat acelaşi vapor ca noi. Dar nu este ceva sigur.

Tânăra fată se gândi la Paul care, în acel moment, dormea probabil buştean.

— Şi chiar dacă este arestat, continuă aprig soţul Erikăi, nu riscă mare lucru. Îl vor trimite înapoi la ospiciu, nu-i aşa?

— Probabil, răspunse Dorothée cu un nod în gât. Nu este responsabil de actele sale.

Chelnerul reveni cu cafeaua şi plecă apoi, căscând.

— În sfârşit, spuse neamţul, soţia mea este moartă, iar asasinul încă circulă. Dacă ar fi să-i cred pe poliţişti, arestarea sa este o chestiune de ore.

Inima Dorotheei tresări.

— L-au putut localiza?

Interlocutorul său îi aruncă o privire inexpresivă.

— Cel puţin, aşa pretind. Se bazează, se pare, pe mărturia unui popă.

O transpiraţie persistentă acoperea fruntea Dorotheei.

— Nu aşteptaţi arestarea sa? se miră ea.

— Nu, mă grăbesc să părăsesc această insulă. Mă înţelegeţi, nu-i aşa?

Tânăra fată nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că soţul Erikăi se comportă într-un mod ciudat. Niciun bărbat n-ar fi părăsit locul, înainte ca ucigaşul soţiei sale să fie arestat. Cu siguranţă, durerea pe care o încerca îl împingea să fugă de pe această insulă.

— Şi dumneavoastră? Plecaţi deja? o întrebă el pe un ton indiferent, s-a terminat deja vacanţa?

Tânăra fată îşi goli ceaşca.

— Doresc să vizitez alte insule.

— Dacă aveţi ocazia, mergeţi la Paros sau la Nakos. Sunt insule minunate. Le-am vizitat cu Erika anul trecut.

Sirena unui vapor o împiedică pe Dorothée să răspundă.

— Este Achille, spuse Weiber, este pe punctul de a sosi.

La orizont apăru silueta bondoacă a unei nave. Brusc, pradă unei extreme nervozităţi, neamţul se ridică.

— Este prea voluminos pentru a acosta, spuse el, ne va duce o şalupă la bord.

Aruncă pe masă câteva monede şi se îndreptă spre debarcader ridicându-şi valiza. Dorothée îl urmă fără elan. Nu-şi putea scoate din minte imaginea lui Paul, adormit şi încrezător. Poate, în acea clipă, poliţiştii înconjurau vila. Tânăra fată îşi puse ochelarii de soare pentru a-şi ascunde ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— Şalupa este acolo, veniţi! strigă neamţul.

În acea clipă chiar, din agenţia maritimă apărură doi bărbaţi şi traversară portul în fugă. Primul era funcţionarul care-i vânduse Dorotheei biletul. Celălalt, mic de statură şi agil ca o maimuţă, strigă:

— Domnule Weiber, aşteptaţi.

Neamţul se întoarse. Schimbă câteva cuvinte cu bărbatul şi porni cu el spre localul agenţiei. Funcţionarul o conduse pe tânăra fată spre şalupa care se legăna pe valuri şi o ajută să se instaleze acolo. Un vâslaş se afla deja la rame.

— Domnul Weiber nu pleacă? întrebă Dorothée cu o voce schimbată.

— Nu, va lua vaporul următor. I-o cere comisarul.

— Înţeleg, spuse simplu tânăra fată.

Aşezată în barcă, privea micul port care se îndepărta, cu un sentiment de desperare. Se terminase. Paul tocmai fusese arestat, de aceea ceruse comisarul să-i vorbească lui Weiber.

Pe obrajii tinerei fete curgeau lacrimi arzătoare. Nu-l va mai vedea niciodată pe bărbatul pe care-l iubise cu pasiune. Dragostea lor nu durase decât câteva zile, dar îşi va reaminti de ea toată viaţa.

Achille se pregătea de plecare. Rezemată de bastingaj, Dorothée contempla Cythere ce se ivea din valuri albăstrii de ceaţă. Un bărbat sosi în fugă pe debarcader şi rămase acolo, de parcă-l lovise trăsnetul. Distanţa era prea mare pentru ca Dorothée să-i poată distinge trăsăturile.

Crezând că recunoaşte silueta înaltă a lui Paul, simţi o lovitură în inimă.

— Este imposibil! spuse ea cu voce tare, cred că-l văd pretutindeni.

O pasageră sprijinită în coate de balustradă, puţin mai departe, se întoarse pentru a o privi pe Dorothée.

— Domnişoară, spuse ea, aveţi deja rău de mare! Vreţi nişte pastile?

Capitolul 11

— Te-ai întors deja? exclamă Agnes.

Dorothée îşi închise umbrela ce şiroia de apă, apoi se prăbuşi în spatele biroului său, cu un aer absent.

— Când te-ai întors?

— Aseară, cu Airbus. Agnes îi zâmbi prieteneşte.

— Pentru o turistă, ai mai degrabă o mină nepotrivită. Ce s-a întâmplat?

Dorothée îşi aţintise privirea asupra geamului bătut de ploaie, ca şi când de-abia realizase că se afla la Paris, în biroul său de pe strada Vaugirard. În sfârşit, răspunse cu greutate:

— Nu se întâmplă nimic. Am dormit prost noaptea trecută, atâta tot.

— Zău? îmi pari ciudată, Dorothée. Ce ţi s-a întâmplat? Măcar ai putut desena?

— Să desenez? Nu. Vezi, nu merit încrederea domnului Bruno şi de altfel, nu-mi pasă. Ca să-ţi spun drept, mă gândesc să demisionez.

— Eşti nebună! exclamă Agnes.

— Nu, sunt lucidă. Acum, totul îmi este egal. Viaţa este mai tare decât noi.

Vocea i se frânse şi izbucni în plâns. Avea sentimentul că trăise un coşmar. Acum, totul se terminase. Rănile o dureau prea tare pentru a putea vorbi despre asta.

— Eşti îndrăgostită, nu-i aşa? murmură Agnes blând. Dacă asta te poate uşura, poţi avea încredere în mine.

— Nu ştiu cu ce să încep.

— Cu începutul, zâmbi Agnes.

Când Dorothée îşi termină povestirea, prietena sa îi aruncă o privire uluită.

— Este de necrezut! conchise ea.

— De necrezut, dar adevărat.

— Şi ţi-ai lăsat toate lucrurile acolo?

Tânăra fată nu se putu stăpâni să nu zâmbească. Spontaneitatea lui Agnes îi făcea bine.

— Îi voi scrie Katherinei să mi le trimită.

Urmă o tăcere, întreruptă doar de zgomotul ploii.

— Eşti sigură că Paul a fost arestat? Dorothée dădu din cap.

— În Airbus am citit o notiţă într-un ziar englezesc. Era menţionat acolo că, „nebunul din Corint” fusese prins de poliţie.

— De necrezut! repetă Agnes. Ce intenţionezi să faci acum? Ar fi o prostie să-ţi părăseşti postul. De ce nu vorbeşti cu domnul Bruno?

— Mă îndoiesc că va înţelege.

— Ai timp să creezi câteva modele; la urma urmei, eşti în vacanţă până la sfârşitul lunii. În locul tău m-aş încuia în casă şi…

— Nu voi reuşi, o întrerupse Dorothée. Mă gândesc fără încetare la Paul, înţelegi? Mă simt vinovată faţă de el.

În birou se lăsă din nou tăcerea. În lumina cenuşie a zilei, Dorothée părea palidă. Făcuse totuşi un efort vestimentar şi-şi pusese un taior de culoarea fucsiei, de o croială impecabilă. Părul des, blond, era adunat într-un coc lejer pe ceafă.

— Este ora douăsprezece, anunţă Agnes, scoţând-o pe Dorothée din amintirile sale. Vrei să mâncăm de prânz împreună?

— Nu-mi este foame. Agnes luă aerul său ofensat.

— Bine, văd că nimic nu te poate înveseli. Îşi îmbrăcă impermeabilul şi adăugă:

— S-a produs de asemenea o mare schimbare şi în viaţa mea. M-am logodit.

Dorothée înălţă capul şi se sili să zâmbească.

— Felicitări. Şi cine este fericitul ales?

— Cred că l-ai văzut deja. Era printre invitaţii lui Barbarin, în seara de pomină în care ţi-a prezis atâtea nenorociri, îţi

aminteşti?

— M-am gândit la asta nu numai o dată.

— Se numeşte Gerard Dupuis. Este impresar. Oh, nu mai este la prima tinereţe, dar ce vrei? Nu poţi avea totul, declară Agnes, cu înţelepciune.

„Bătrânul dandi”, se gândi Dorothée, amuzată în ciuda suferinţelor sale. Agnes îşi închidea cordonul impermeabilului.

— Ei bine? Nu vrei să vii? Vom merge la PhotoGalerie, Gerard adoră locul acesta.

— Bine, spuse tânăra fată. Vă voi întâlni acolo. Faţa mică a lui Agnes se lumină.

— Pe curând. Te aşteptăm la desert. Dumnezeule, sunt în întârziere, o şterg. Gerard urăşte asta.

Ieşi trântind uşa. Dorothée se lăsă pe spate în scaun, cu mâinile la tâmple. Încă din ajun o chinuia o migrenă îngrozitoare. Se vedea pe vaporul ce plutea spre Pireu, apoi în taxiul ce o dusese la aeroport şi în cele din urmă în avionul companiei Air France, decolând cu destinaţia Paris. Fiecare amănunt al fugii sale nebuneşti îi apărea cu o claritate perfectă.

— Paul! Paul! murmură ea, ne despart mii de kilometri şi totuşi, eşti mai mult ca niciodată prezent în inima mea.

Şi-l imagină fără greutate pe tânărul bărbat mergând între doi poliţişti, cu mâinile încătuşate. Ce decepţie suferise, probabil! îi reveniră în minte cu înverşunare ultimele lui cuvinte: „Ne vom explica mâine şi atunci vei hotărî dacă vrei să pleci pe drumul tău, sau să rămâi cu mine”. Nu voise să-i aştepte explicaţiile şi, de altfel, la ce-ar fi servit?

Oare nu era un psihopat periculos? Şi totuşi, departe de a-i inspira cea mai mică repulsie, amintirea lui îi provoca lacrimi amare. Dorothée nu va uita niciodată clipele petrecute în braţele lui.

Deodată, îşi aminti că tânărul bărbat pretinsese că era

arhitect, stabilit în cartierul Étoile. Puse mâna cu febrilitate pe cartea de telefon şi începu s-o parcurgă. După cum se putea aştepta, niciun Paul Ruault nu figura acolo. Dorothée închise cartea şi se ridică. Din fericire, atelierul era pustiu la acea oră din zi.

— Încântat! spuse Gerard Dupuis, strângând cu putere mâna tinerei fete.

Evident, bătrânul dandi se prefăcea că nu-şi aminteşte de întâlnirea lor.

— Luaţi un desert? Prăjitura de ciocolată este delicioasă, dacă nu vă temeţi să vă stricaţi silueta. Ar fi trebuit să încercaţi să faceţi cinema, nu vi s-a spus niciodată?

— Nu, niciodată! replică ea, fulgerându-l cu privirea.

— Bărbaţii sunt prostănaci sau orbi, se fandosi el cu prefăcută candoare. N-a remarcat nimeni, niciodată, că aveţi ochii lui Liz Taylor, părul lui Brigitte Bardot şi trupul lui Raquel Welch?

Dorothée se stăpâni să nu-l insulte. Numai privirile ofensate ale lui Agnes o aduseră la sentimente mai rezonabile. Brusc, se încordă. Din locul său, putea vedea un bărbat brunet, care stătea cu spatele la ea, discutând aprins cu o doamnă bătrână, cu părul creţ. Părul său brun, umerii puternici, mâinile fine şi bronzate întinse pe faţa de masă subţire şi înflorată… Tânăra fată sări ca un arc.

— Paul! strigă avântându-se spre el.

Bărbatul se întoarse, cu un aer mirat. Descumpănită, Dorothée înţelese enormitatea greşelii sale. Faţa care se ridică spre ea era a unui sexagenar fercheş. Roşie ca para focului, bâigui câteva scuze:

— Îmi pare rău, v-am confundat cu altcineva. Se întoarse stingherită spre prietenii săi.

— Ce nu merge? se îngrijoră dandiul.

— Nu mă simt foarte în formă. Cred că mă voi întoarce acasă. Vom amâna prăjitura de ciocolată pentru data viitoare.

— În acest caz, nu te reţinem, făcu Agnes pe un ton înţepat. Te sun diseară.

Sub privirea uluită a logodnicului lui Agnes, tânăra fată părăsi restaurantul ca o somnambulă.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Gerard. Agnes scutură din cap.

— Necazuri sentimentale.

— Asta-i va trece, este atât de tânără…

— Este mai mare ca mine, dar cu siguranţă n-ai remarcat, replică ea, gata să plângă. Trebuie să-ţi spun că eşti enervant cu vorbele tale sforăitoare.

Dorothée observă că-şi uitase umbrela la Photo-Galerie, dar continuă să meargă de-a lungul străzii Grands-Augustins fără să încetinească pasul. Revederea bătrânului dandi ridicol îmbrăcat, alături de Agnes, o exasperase. În plus, simţea o imensă nevoie de singurătate.

„Dacă asta continuă, voi termina prin a face o depresie”, îşi spuse ea. Cineva o interpelă dintr-o maşină şi se întoarse surprinsă. Recunoscându-l pe Philippe Launey la volanul unui strălucitor Mercedes alb, mări pasul. Nu dorea deloc să-i vorbească fostului logodnic; mai rău, simpla sa prezenţă o enerva extraordinar.

Philippe începuse să ruleze încet, lângă ea, indiferent la claxoanele furioase ale celorlalţi automobilişti.

— Dorothée, eşti bolnavă?

— Lasă-mă în pace.

— Vrei să te conduc?

— Nu, nici vorbă.

— Unde te duci aşa, prin ploaie?

— Ţi-am spus deja ce cred despre tine, dar se pare că ai uitat.

El izbucni în râs.

— Ce faci la Paris? Te credeam în vacanţă. Oare extraordinara ta promovare a rămas baltă?

— Nu eşti decât un laş! şopti Dorothée, scoasă din fire.

Avu ridicola plăcere să-l vadă albindu-se la faţă. Apoi demară şi Dorothée rămase absolut singură pe trotuarul ce lucea de ploaie.

Privea la televizor, fără să-i acorde mare atenţie o emisiune stupidă de varietăţi, unde nişte cântăreţi efeminaţi se răsuceau scoţând nişte strigăte nefireşti.

Dezgustată, tânăra schimbă canalul şi urmări fără ezitare ultimele secvenţe ale unui serial american, care se termină cinci minute mai târziu prin inevitabilul sărut de împăcare între erou şi eroină, o blondă platinată, căreia Dorothée nu-i văzu decât claia de păr ca de leoaică.

Peste această imagine idilică, începu să defileze genericul, cu litere de foc, când pe Dorothée o frapă un nume: domnişoara Rita Beaumont. Într-o străfulgerare, tânăra fată o revăzu pe Katherina Vitsiou Înmânându-i cheile şi spunând:

— Vă cedez casa domnişoarei Beaumont. Este amplasată mai bine şi este mai spaţioasă.

Apoi, cu un aer solemn:

— Este o vedetă de la televiziunea americană. Socotea să vină la Cythere opt zile pentru turnarea unui film, dar tocmai am primit anularea închirierii. Filmul se va face la Corfu… în sfârşit, pentru dumneavoastră personal, este un noroc.

Dorothée închise televizorul şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat. Brusc, văzu clar, ca şi când se destrămase un voal. Iată de ce Paul se încăpăţâna s-o numească Rita. Ea era cea pe care venise s-o vadă.

„Oare ce schimba asta?” gemu Dorothée. Totuşi îşi reproşa teribil că nu aşteptase explicaţiile tânărului bărbat. Dar atunci, cine o ucisese pe Erika? Nu auzise oare cu propriile sale urechi numele lui Paul Ruault pe unde? Nu! Crainicul spusese numai Ruault.

„Asta n-are niciun sens, se gândi Dorothée, doar o parte a misterului s-a rezolvat. Partea Rita. Restul va rămâne

pentru mine o enigmă de nelămurit”. Poate Paul, psihopatul, se îndrăgostise de domnişoara Beaumont, văzând-o într-un film oarecare. Dorothée ştia că existau maniaci de acel fel. Domnişoara Beaumont era blondă şi semăna oarecum cu Dorothée, nu-i trebuia mai mult unui bărbat cu mintea atât de fragilă ca a lui Paul pentru a le confunda, cu atât mai mult cu cât Dorothée locuia în vila închiriată iniţial de domnişoara Beaumont.

Frământată de toate aceste supoziţii, tânăra fată se duse să se culce. Somnul îi fu populat de coşmaruri. Se afla la Cythere, alergând pe plajă. Nu era nici zi, nici noapte şi tânăra fată se afla într-un amurg cu aspect lăptos.

Deodată, o văzu pe Erika mergând pe malul apei, ţinând o pungă de hârtie.

— Erika!

— Am venit să fac nişte cumpărături, spuse nemţoaica pe un ton lugubru.

Din spatele unei dune de nisip se ivi un bărbat.

— Paul! strigă Dorothée.

El păru că n-o aude şi porni pe urmele Erikăi. Aceasta din urmă mergea repede, cu părul roşcat fluturând pe umeri. Paul începu să alerge cu evidenta intenţie de a o prinde.

Dorothée ar fi vrut s-o prevină pe tânăra femeie de pericolul teribil ce o ameninţa, dar nu putu scoate niciun sunet. Asista înmărmurită la scena îngrozitoare care se desfăşura la treizeci de metri mai departe.

Paul o lovi pe Erika peste ceafă şi ea se prăbuşi pe nisipul ud. El se aplecă şi-o prinse de gât. Tânăra femeie se zbătea din ce în ce mai slab, apoi, după un timp, nu se mai mişcă. Agresorul luă punga de hârtie care căzuse pe nisip şi, cu pas liniştit, se întoarse la Dorothée. Silueta sa atletică, îmbrăcată în alb, se contura pe albastrul întunecat al mării.

— Iartă-mă, spuse el, vin puţin cam târziu. Am avut o piedică.

— Paul, strigă tânăra fată, îngrozită, ce-ai făcut? Paul

zâmbi, întinzându-i Dorotheei punga de hârtie care foşnea sub degetele sale.

— Ia-o. Vei găsi aici o masă pentru doi. Dorothée cunoştea pe dinafară conţinutul pungii.

Tarama, diferite aperitive, salate, fructe şi brânză şi o sticlă de vin alb. Ea deschise gura să răspundă, când pe plajă apăru un grup de persoane. În frunte mergea popa, cu sutana lovindu-i pulpele.

— Opriţi-l, strigă el, este un asasin.

— Nu! se interpuse Dorothée. La ora crimei, era cu mine.

O altă persoană se desprinse din grup. Era Barbarin, spiritistul, înfăşurat în capa sa neagră.

— V-am atras atenţia, domnişoară Hugo, rânji el. Nu trebuia să vă îmbarcaţi pentru Cythere.

— Vă urmăreşte de la Patras, spuse popa.

Paul dispăruse. Dorothée se năpusti în căutarea lui. Zărindu-l în cele din urmă într-o cafenea mică în aer liber, se apropie, dar îl observă în locul său pe bătrânul dandi care o invită să se aşeze.

El afirmă cu un zâmbet larg:

— Ar trebui să faceţi cinema. Frumuseţea dumneavoastră va face ecranul să explodeze. Aveţi ochii lui Liz Taylor, silueta Ritei Beaumont...

Tânăra fată se trezi tresărind. O migrenă cumplită îi chinuia tâmplele. Îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi da seama că se afla în apartamentul său confortabil din Paris. Brusc, înţelese că tocmai fusese trezită de soneria stridentă a telefonului.

Oare de când suna? aruncă automat o privire spre mica pendulă de pe noptieră. Era ora zece dimineaţa.

Soneria persista. Dorothée se dădu jos din pat, la capătul răbdării. Străbătu salonul adâncit în monotonia dimineţii şi ridică receptorul.

— Alo?

Auzi o respiraţie la celălalt capăt al firului.

— Cine este la aparat? urmă un declic.

— Cine sunteţi? strigă ea.

Interlocutorul mut închisese şi, Dorothée se lăsă să cadă pe un fotoliu, tremurând ca o frunză. Ar fi jurat că la capătul firului fusese Paul.

Capitolul 12

Dorothée se servi pentru a treia oară cu o ceaşcă de cafea. Dăduse drumul la combină şi-şi pusese unul din discurile preferate, o mesă de Cherubini. Corurile o linişteau. Luă o înghiţitură de cafea şi se simţi mai bine. Din indiferenţă sau de epuizare, tânăra fată avea impresia că poartă o platoşă care o proteja împotriva lumii duşmănoase şi a farmecelor.

Resemnată, se întrebă când va lua sfârşit coşmarul. „Viaţa continuă, se dojeni ea, nu trebuie să te laşi doborât". Totuşi, era tristă. Dar intuiţia îi spunea că, în curând, va găsi o soluţie problemelor sale.

Răsună soneria de la uşa de la intrare. Tânăra fată îmbrăcă în viteză un capot din satin alb şi se duse să deschidă. În cazul în care era Philippe, îi va arăta hotărârea sa irevocabilă de a nu-l mai vedea niciodată. Cu atât mai rău pentru convenienţe, se simţea în măsură să-l arunce afară.

Gândindu-se, era convinsă că cel care o sunase nu era altul decât fostul său logodnic. Cu un gest dur şi hotărât, deschise uşa şi rămase încremenită în prag. Cunoştea prea bine silueta puternică ce se desprindea din întunericul coridorului. Îşi privea cu insistenţă vizitatorul, ca şi când vedea o fantomă şi el îi vorbi cu o voce ironică

— Se poate intra? Sau ai obiceiul să-ţi primeşti prietenii pe palier?

Sub şocul emoţiei, Dorothée rămase mută. „Paul! Era imposibil. Sau visez, sau am halucinaţii". Făcu ochii mari, neîndrăznind să se mişte sau să vorbească, de teamă să nu se trezească. Paul schiţă un zâmbet cuceritor şi sarcastic.

— Îţi uiţi prea repede iubirile din vacanţă. Dorothée se dădu într-o parte pentru a-l lăsa să intre. Tânăra fată începuse să creadă în realitatea scenei. Paul pătrunse în încăperea luminată de razele slabe ale soarelui, care se

filtrau prin storuri.

— Eşti bine instalată, comentă el, te recunosc în modul de decorare. Aceste mese Empire învecinându-se cu mobile moderne, pictate manual, şi aceste fotolii Regence înconjurate de lămpi chinezeşti, îţi reflectă în întregime caracterul, Dorothée, un amestec subtil de trecut şi prezent, de farmec şi inteligenţă.

Mesa de Cherubini se terminase de mult. Vocile diafane ale corului tăcuseră. Acul încă se învârtea cu un hârâit uşor, dar Dorothée nu se gândi să-l oprească. Îl privea admirativ pe Paul, copleşită de prezenţa sa. În cele din urmă, el spuse:

— Încetează să mă examinezi astfel. Nu sunt o fantomă, sunt chiar aici.

Spunând asta, vru să o prindă în braţe. Dorothée se feri. Ştia că dacă o atingea, îi va cădea din nou în plasă.

— Ia loc, murmură ea, nu da atenţie dezordinii... Vrei să bei ceva? Whisky sau şampanie?

El optă pentru o cupă de şampanie. Dorothée dispăru pentru a se întoarce cu băutura.

— Nu-ţi ţin companie, tocmai luam micul dejun. Paul aşează cupa pe o masă mică din mozaic şi o trase pe gazdă spre el. Dorothée se simţea uşoară ca un fulg. La atingerea buzelor lui Paul pe pieptul său, tresări.

Capotul din satin fu descheiat în treizeci de secunde şi trimis pe covorul chinezesc. Cămaşa de noapte subţire ornamentată cu dantele, îl urmă de aproape. Mâinile lungi, bronzate ale lui Paul cercetau trupul înfiorat al tinerei. Buzele sale alunecară pe umerii mătăsoşi ai Dorotheei, întârziară pe sânii rotunzi şi plăcuţi.

— Oh! Paul... Paul... oftă ea.

— Te-am regăsit, dragostea mea, răspunse acesta strângând-o lângă el.

Dorothée tremura de dorinţă. Fiecare sărut al lui Paul înlătura o barieră, fiecare mângâiere ştergea o îndoială,

fiecare cuvânt tandru pe care-l rostea alunga o bănuială. El o duse în cameră şi o întinse pe patul albastru turnat. Printre genele lungi, întoarse, ea îl văzu dezbrăcându-se, apoi înaintând spre pat; Dorothée deschise braţele spre bărbatul pe care-l adora.

Corpurile li se îmbrăţişară şi, ore întregi, se dăruiră unul celuilalt, uitând de restul lumii. În culmea fericirii, Dorothée reuşise să nu se mai gândească la toate întrebările pe care ar fi vrut să i le pună seducătorului ei. I se păruse că în timpul în care făcuseră dragoste, telefonul sunase în trei sau patru rânduri.

Epuizată şi mulţumită, Dorothée se întinse. Culcat pe spate, Paul somnola. Tânăra rămase câteva clipe să-l cerceteze cu adoraţie. „Şi chiar dacă este un alineat, un monstru proscris de societate, îl iubesc şi-l voi ajuta”.

Ideea îi venise spontan. Dorothée se duse să facă un duş, fredonând. Punându-şi capotul, încă fredona. Pătrunse în bucătărie cu intenţia fermă de a pregăti o masă reconfortantă, când soneria de la uşă o făcu să tresară.

Prima reacţie a tinerei fete fu să păstreze tăcerea. În definitiv, ar fi putut fi absentă. Curând, fu obligată să-şi schimbe părerea. Nu numai soneria continua să sune, ci se adăugară bătăi înăbuşite în grosimea lemnului.

Iritată, Dorothée îşi strânse cordonul capotului şi, desculţă, porni spre vestibulul în care domnea un vacarm de necrezut. Oare Paul, care se odihnea în fundul apartamentului, îl auzise? Vocea ascuţită a lui Agnes străbătea prin larmă.

— Am sunat-o toată dimineaţa şi o parte din după-amiază. Nu răspunde. Sunt sigură că a făcut o prostie.

Bătăile se înteţiră.

— Aşteptaţi, ordonă o a doua voce, pe care tânăra fată o recunoscu ca fiind a fostului său logodnic, n-avem dreptul să intrăm prin efracţie.

Tonul lui Agnes sui trei octave.

— Puţin îmi pasă de drept. Oricum, n-o vom lăsa acolo. Ieri avea un aer ciudat, absent. Dumnezeule, numai de n-ar fi înghiţit toate somniferele.

— Nu dramatiza, draga mea, o întrerupse o a treia voce, aparţinând cu siguranţă bătrânului dandi. Doctorul Launey ştie ce trebuie făcut.

— Rămâneţi aici, spuse Philippe, mă duc să caut câţiva poliţişti.

Dorothée îşi ieşi din minţi.

— Ce este? strigă ea.

După o linişte uluitoare, prin uşă se auzi vocea prietenei sale.

— Dorothée, trăieşti?

— Bineînţeles, ce idee!

— Deschide, draga mea, făcu vocea nerăbdătoare a lui Philippe.

Dorothée nu-şi putea asuma riscul să-i lase pe palier. Ar fi găsit asta ciudat.

— O clipă! strigă ea.

Alergă spre cameră şi întredeschise uşa. Paul dormea încă. „Hotărât lucru, se gândi ea, de câte ori adoarme, nu i se întâmplă decât nenorociri”.

— Paul! îl strigă.

El se mişcă şi se înfăşură în cearşaf.

— Paul, rămâi aici. Trebuie să primesc nişte prieteni.

El răspunse printr-un mormăit adormit.

Dorothée închise încet uşa camerei şi se întoarse în vestibul. Descuie zăvorul şi în sfârşit uşa cedă, deschizându-se sub privirile agitate ale lui Agnes, Philippe şi Gerard Dupuis.

Acesta din urmă exclamă:

— Ei bine, pentru o sinucigaşă, sunteţi încântătoare.

— Intraţi, spuse Dorothée, fără prea mare entuziasm. O urmară în salon. Bătrânul dandi nu mai continua cu laudele despre gustul decorativ al Dorotheei, în timp ce aceasta

ridica storurile.

— Eşti amabilă, Agnes, că te nelinişteşti de soarta mea, dar nu m-am gândit niciodată să mă sinucid. Mă întreb de unde ţi-a revenit ideea asta.

Dorothée îşi regreta cuvintele vehemente, deoarece faţa mică a lui Agnes se încreţi şi ochii albaştri i se umplură de lacrimi.

— Pune-te în locul meu. Te văd ieri şi-mi spui vorbe incoerente. Ni te alături la restaurant, s-ar putea spune ca o somnambulă, nu-i aşa Gerard?

Bătrânul dandi încuviinţă.

— O somnambulă splendidă. Catherine Deneuve în „Repulsia”, Rita Beaumont în „Păsările se întorc în fiecare vară”.

Se întrerupse, frapat brusc de un fel de evidenţă.

— Ştiaţi că semănaţi uimitor cu Rita Beaumont? Intonaţia plină de admiraţie a lui Gerard o tortura pe Agnes. Îi aruncă una după alta, pe ascuns, priviri înfuriate, dar el continua imperturbabil:

— Nu găsiţi că seamănă cu domnişoara Beaumont? Desigur, Dorothée este mai tânără.

Adăugă cu un râs deplasat:

— Sau mai degrabă, mai puţin uzată, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Ne spargi urechile, bătrâne! i-o tăie Philippe cu brutalitate.

Se aşezase pe un fotoliu scund, cu mâinile înnodate pe genunchi. Şuviţele de păr blonde, pieptănate cu atenţie îi dădeau un aer auster, accentuat de ochelarii cu rame metalice. Costumul gri de o croială perfectă era ieşit direct de Yves Saint-Laurent. În ciuda eleganţei extraordinare şi a unei anumite clase, în ochii Dorotheei, Philippe părea anost în comparaţie cu Paul.

Ţintuit în fotoliu, Philippe o cerceta pe Dorothée frângându-şi nervos mâinile. Figura fostului logodnic al

Dorotheei rămânea lipsită de orice expresie. Lentilele ochelarilor reflectau lumina, ascunzându-i complet ochii cenuşii. Dar un zâmbet îi ridica uşor colţul buzelor subţiri, un zâmbet ce părea să spună: „Frumoasa mea, n-ai petrecut noaptea singură”.

Treptat, Dorothée se relaxă.

— Nu vă pot primi mult timp. Am o întâlnire importantă.

Agnes se ridică.

— Înţeleg, Dorothée. Acum ştiu că eşti bine sănătoasă. Nu-mi porţi pică?

— Pentru nimic în lume, făcu tânăra fată zâmbind. Agnes îl trase pe Gerard de braţ şi acesta se ridică oftând.

— Pe legea mea, Dorothée, nu te înţeleg, interveni Philippe fără să se mişte, prietenii tăi sunt îngrijoraţi şi nu le oferi măcar un pahar. Frumoasă mentalitate!

În ciuda neliniştii pe care o simţea născându-se în ea, tânăra fată făcu faţă:

— Nu-mi îndeplinesc deloc datoriile. Beţi o cupă de şampanie?

Agnes se pregătea să răspundă negativ, dar zgomotosul său logodnic se lăsă să cadă pe locul lui.

— Aşadar, şampanie, se fandosi el, mai ales când este servită de o femeie frumoasă.

Expresia lui Philippe se schimbase. Acum, în ochi îi strălucea gelozia.

— Dorothée s-a servit deja, înainte de sosirea noastră, observă mecanic, arătând cupa plină pe care o uitase Paul pe masa joasă.

— Da, este exact, răspunse Dorothée. Nu este nimic mai bun pentru ridicarea moralului, ca o cupă de şampanie.

— În acest caz, de ce n-ai băut-o? De-a lungul orelor, se trezeşte.

Această remarcă aduse o răceală. Dorothée se grăbi să dispară în bucătărie, unde Agnes o urmă. În timp ce umpleau cupele, aceasta din urmă întrebă cu o voce

necăjită:

— Eşti sigură că totul este în ordine, Dorothée?

— Absolut sigură. Agnes, încetează să-ţi faci griji pentru mine, sunt mare şi mă pot descurca.

— Mă pricep să te pun mereu în situaţii imposibile, nu-i aşa?

Dorothée îi adresă un zâmbet înduioşat.

— Asta poţi s-o mai spui.

Cele două tinere se întoarseră în salon şi împărţiră cupele. Fiecare bău câteva înghiţituri în tăcere.

— Vreau să-ţi vorbesc, Dorothée, spuse Philippe.

— Mi se pare că nu mai avem nimic să ne spunem.

Tânărul medic sări în picioare, respirând greu.

— Încă te iubesc, strigă el, indiferent la prezenţa lui Agnes şi a lui Gerard Dupuis. Sunt gata să divorţez şi să te iau de soţie. Poţi să mă ierţi, măcar?

— Te rog Philippe, murmură Dorothée, nu striga aşa.

Agnes se ridică, prinzând mâneca bătrânului dandi.

— Să mergem! Să-i lăsăm să se explice.

— Nu, staţi pe loc, ordonă Dorothée. Nu se pune problema ca domnul Launey să rămână aici.

Mânia desfigura chipul lui Philippe.

— Există un bărbat aici! izbucni el. O văd din nenumărate detalii.

— Sunt liberă, începu Dorothée, nebună de furie, fă-mi plăcerea şi ieşi din casa mea.

— Nu! Agnes mi-a povestit aventura ta de la Cythere. Sunt sigur că este vorba despre acel bărbat…

Strânse atât de tare cupa de şampanie, încât aceasta se făcu cioburi în mâna sa. Apoi, fără să acorde atenţie degetelor însângerate, se năpusti în direcţia camerei tinerei fete.

— Nu, strigă aceasta, îţi interzic!

— Domnule Ruault, răcni Philippe, dacă sunteţi bărbat, ieşiţi.

— Sunt aici! răspunse vocea lui Paul, oprindu-l brusc pe Philippe din elanul său.

— Dumnezeule... Dumnezeule... murmură Agnes, simt că voi leşina.

Bătrânul dandi începu să meargă înapoi, luându-şi logodnica.

— Nu ştiu cum a putut nebunul ăsta să vină până aici. Este de necrezut.

— Rămâneţi! ordonă Paul pe un ton fără replică.

— Dorothée, spuse Philippe, vei ieşi cu prietenii noştri şi mă vei lăsa singur cu domnul Ruault. Vom avea amândoi o mică discuţie.

Dorothée se aruncă în braţele lui Paul.

— Nu, nu, îl iubesc!

Capitolul 13

Philippe Launey anunţă cu o voce ameninţătoare:

— Sunteţi pierdut, domnule Rualut! Acceptaţi adevărul.

— Nu fiţi ridicol, răspunse calm Paul. Mă numesc Paul Russel şi nu am nicio explicaţie să vă dau.

Dorothée se prăbuşi pe sofa, stupefiată. Agnes se strecură lângă ea şi-o luă de mână cu un gest consolator.

— Nu mai înţeleg nimic, se lamentă ea.

— Iar eu nu cred o vorbă, întrerupse Philippe. Bărbatul acesta încearcă să câştige timp.

Se năpusti asupra adversarului său, dar acesta ripostă cu o formidabilă lovitură de pumn, care-l trimise pe tânărul medic pe covorul chinezesc. Bătrânul dandi, devenit palid, înălţă capul:

— Se arde ceva.

— Dumnezeule, am pus nişte cartofi la cuptor! exclamă Dorothée.

Se duse în bucătărie şi stinse cuptorul. Cartofii erau carbonizaţi. Deschise automat fereastra şi aspiră cu lăcomie aerul umed.

— Îţi datorez o explicaţie, Dorothée, spuse Paul, când aceasta se întoarse. Până acum, n-am avut timp să vorbim.

Vorbea cu o voce fermă. Philippe se ridică gemând, iar bătrânul dandi îl ajută să se aşeze pe un fotoliu, aruncând priviri de scuză spre Paul.

— Bine, vă lăsăm, spuse Agnes.

— Nu, rămâneţi. Este momentul potrivit pentru a încerca să mă explic cu Dorothée. De fiecare dată am fost întreruptţi de fatalitate.

Zâmbi, îmbrăţişând-o pe tânăra fată.

— În sfârşit, nu întotdeauna.

Roşie de jenă, Agnes se aşează din nou alături de bătrânul dandi. Ghemuit în fotoliu, Philippe îşi freca bărbia. O altă expresie i se zugrăvise acum pe figură: teama.

— Cine ne demonstrează că sunteţi gata să spuneţi adevărul? sughiţă el.

— Faptul că am putut ajunge la Paris, dragul meu. Pot să aduc toate dovezile necesare.

— Şi totuşi, numele Ruault există. Să nu-mi spuneţi că este vorba de o simplă întâmplare.

— Nu, ci de o extraordinară coincidenţă. Între Corint şi Patras, am luat un autostopist în maşină. Mi-a spus că se numeşte Ruault, Patrice Ruault. Când, mai târziu, Dorothée mi-a cerut numele meu, acesta a fost primul nume care mi-a venit în minte.

Agnes făcu ochii mari de uimire.

— De ce nu i-aţi spus, pur şi simplu, numele dumneavoastră?

Paul zâmbi.

— Pentru că o confundasem pe Dorothée cu Rita Beaumont.

Bătrânul dandi tresări.

— Aţi remarcat şi dumneavoastră această asemănare?

— Ce legături aveaţi cu Rita Beaumont? întrebă Philippe, care răsucea batista cu care îşi bandajase mâna, ca şi când voia s-o facă bucăţi.

— Slavă Domnului, n-am cunoscut-o personal pe această femeie. Altfel, cum aş fi putut să mă înşel în privinţa Dorotheei? Dacă ele seamănă din punct de vedere fizic, moral sunt complet diferite.

— Am aflat mai târziu că ocupasem vila domnişoarei Beaumont, spuse Dorothée.

— Şi acesta a fost începutul greşelii mele, admise Paul. Rita a fost îngerul negru al fratelui meu mai mic Julien. A iubit-o cu pasiune. Ea avea o plăcere răutăcioasă să-l facă să sufere. Când a cunoscut-o, i s-a prezentat ca învăţătoare şi pretindea că se numeşte Vera Maure. Îndrăgostit de aceea pe care o considera drept o tânără fată pură, sărmanul meu frate a mers din decepţie în decepţie. Rita

este o mitomană. Îi place la nebunie să-şi schimbe numele şi să se prezinte sub diferite înfăţişări. Altfel spus, îşi joacă rolurile în viaţă. Acum nu mult timp, un prieten care a întâlnit-o la o serată, mi-a spus că se pretindea infirmieră.

— Cunosc asta, confirmă bătrânul dandi. În mediile televiziunii, toată lumea este la curent cu cuceririle sale.

— Fratele meu nu le ştia. A căzut în plasa Ritei ca o muscă. A Verei, dacă preferaţi. Anul trecut s-a sinucis.

Dorothée scoase o exclamaţie înăbuşită:

— Şi atunci ai jurat să te răzbuni.

— Este exact. M-am informat şi am aflat repede că pretinsa Vera Maure nu este alta decât domnişoara Beaumont. Fratele meu avea o fotografie de-a ei, iat-o.

Îi întinse Dorotheei o fotografie pe care o scoase din buzunar. Pe clişeul destul de neclar, poza o tânără femeie blondă. Coafura, ovalul feţei şi silueta graţioasă aminteau de Dorothée. Fotografia făcu înconjurul asistenţei.

— Acum înţelegi, Dorothée, de ce refuzam să te cred când îmi afirmai că eşti stilistă. Înţelegi de asemenea, din ce motiv m-am prezentat sub nume fals. Din cauza lui Julien.

— Este de necrezut! exclamă Agnes, care-şi recăpătase culorile. Printr-un fel de fatalitate, a trebuit să vă daţi singurul nume pe care nu trebuia să vi-l daţi.

— Şi cum se termină asta? întrebă dandiul, este un adevărat scenariu. Rita Beaumont în rolul Dorotheei ar fi o nenorocire.

O lovitură de cot a lui Agnes îl făcu să tacă.

— Când ai plecat, explică Paul, adresându-se Dorotheei, am crezut că înnebunesc. Măcar dacă ai fi ascultat explicaţiile mele. Am ieşit din vilă şi am dat peste o companie de poliţişti, conduşi de un popă isteric. Ridică ochii spre tavan, provocând râsul argintiu al Dorotheei.

— Ei bine? făcu aceasta.

— A trebuit să merg la hotel să-mi caut actele de

identitate. Paşaportul, permisul de conducere, cartea de identitate etc. Cum toate sunt pe numele de Russel, poliţiştii şi-au cerut scuze. Am vorbit cu popa şi el mi-a dezvăluit temerile tale. M-am repezit în port în clipa în care Achille plecase.

— Dar Patrice Rualut a fost prins, nu? întrebă Dorothée.

Paul încuviinţă.

— A fost arestat la Neapole şi predat în mâinile infirmierilor săi.

Dorothée avu o tresărire de indignare.

— A putut părăsi Cythere?

— Ruault n-a fost niciodată la Cythere. Dorothée făcu ochii mari de uimire.

— Dar în acest caz, cine a ucis-o pe Erika Weiber?

— Soţul său. În prezent, trebuie să se afle în mâinile poliţiştilor.

Urmă o tăcere. Philippe Launey, care până atunci nu spusese nimic, se ridică primul.

— Vă las, şopti el printre buzele încleştate, trebuie să merg la clinică.

Plecă în grabă, cu umerii uşor încovoiaţi, după ce-i aruncase o ultimă privire Dorotheei. Aceasta nici măcar nu observă. N-avea ochi decât pentru Paul.

Acesta o prinse tandru în braţe şi o sărută.

— Vrei să fii soţia mea? murmură el.

— Oh da, răspunse Dorothée fără să stea pe gânduri. Cu condiţia să renunţi la răzbunarea împotriva Ritei Beaumont.

— Îţi promit, dragostea mea. Am fost un prost să cred că asta ar face moartea fratelui meu mai puţin absurdă.

Se sărutară din nou. Agnes se întoarse spre logodnicul său.

— Cred că putem pleca, spuse cu o voce emoţionată.

Capitolul 14

Dorothée rupse din caiet schiţa pe care tocmai o desenase şi o examina cu satisfacţie. De câteva zile îşi împărţea timpul între desen şi dragostea sa.

— Paul, strigă ea, vino să vezi.

Paul Russel intră în încăperea care-i servea de birou tinerei stiliste şi zâmbi, văzând-o aplecată peste o masă încărcată cu hârtii de toate dimensiunile. Admiră o clipă culorile deschise, puternice şi liniile pure şi simple ale hainelor.

— Sunt convins că domnul Bruno va fi uluit în faţa „îmbarcării pentru Cythere", afirmă el.

O sărută îndelung şi ea se înfioră sub sărutul său.

— Diseară, îmi duc logodnica la cină, reluă tânărul bărbat mângâind părul bogat al Dorotheei.

— Cu plăcere, exclamă ea, unde mă duci?

— Ei bine, la Maxim. Tot Parisul trebuie să-ţi admire frumuseţea.

Dorothée se strânse lângă el.

— Asta mă face ca acum să-ţi pun o întrebare, dragul meu.

Paul îi mângâie bărbia.

— N-am nimic de ascuns, zâmbi el.

— Ce fel de răzbunare plănuiseşi împotriva sărmanei Rita?

Paul începu să râdă.

— În naivitatea mea prostească, voiam s-o aduc în stare să se îndrăgostească de mine, cu scopul de a o face să sufere, cum l-a făcut ea odinioară pe Julien. Acum, îmi dau seama că oameni ca domnişoara Beumont sunt la adăpost de suferinţă. Sunt atât de egocentrişti, încât nu pot fi seduşi decât de ei înşişi.

— Încă o întrebare, murmură Dorothée. Când ţi-ai dat seama că nu sunt Rita?

— Am început să presimt repede că făceam o greşeală asupra persoanei. Dar, comportamentul tău extravagant, a cărui cauză n-o ştiam până la conversaţia cu popa, îmi reînvia de fiecare dată bănuielile.

Cum o ţinea îmbrăţişată, o duse spre sofa.

— Până-n ziua în care mi-ai dat dovada evidentă că nu puteai să fii Rita.

— Ce... care zi?

Se întrerupse, în timp ce obrajii i se îmbujorară.

— Oh! adăugă cu simplitate. Paul o răsturnă pe sofa.

— Sunt foarte fericit că am fost primul bărbat care a făcut dragoste cu tine, Dorothée.

Ea îi dădu o palmă uşoară pe obraz.

— Demodatule!

Izbucniră într-un râs fericit. Când Paul deveni din nou serios şi o strânse cu putere într-un anumit mod, pe care tânăra îl cunoştea foarte bine, ea oftă:

— Cred că vom întârzia la cină.

— Te iubesc, te iubesc, murmură Paul. Când vom fi o pereche bătrână, îţi promit să te duc în fiecare seară la cină.

Cu ochii pe jumătate închişi, ea îi zâmbi.

— În acest caz, avem timp, răspunse ea.

sfârşit